

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

B

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

simi: qui quum Triballos, & Ardians vicinos suos debellasset, postea à Scordiscis attriti, & tandem à Romanis penitus delenti sunt. Autor Strab lib. 7.

Aurhe, Alcionei gigantis filia fuisse perhibetur, quæ ob dolorem paternæ necis cum reliquis sororibus se in mare precipitavit. Sex autem Alcionei filie fuisse creduntur, Pausonia, Aurhe, Asterie, Alcippe, Methone, & Drimo, quæ ob desiderium patris ab Hercule occisi, quum in mare se dejicere velent, in Alcyones aves sunt mutatae. Apud Suidam tamen, unde hæc videntur esse descripta, non dicitur, non esse.

Autini, Hibernia populii sunt Ptolemæo.

Autocanes, Mons ponitur ab Homero in Hymnis.

Autolia (quod hic corruptè legebatur pro matre Vlyssii,) Vide ANTICLEA.

Autolyceus, aut **Autolycus**, Est maximus perhibetur: avus paternus Sinois & maternus avus Vlyssii. Mart. libro 8: Non fuit Autolycei tam picea manus. & Alter fuit Parnassi incolæ, de quo Strabo libro nono scribit, quod furto vicinorum bona sumpuerit.

Autolius, Vide AVLIUS.

Auridoles, pen. cost. **Auridolæ**, populi sunt Africae ad Atlantem montem. Vide Plin. lib. 3. cap. 1. & 2. & Silium lib. 3: Necnon Auridoles levibus gens ignea plantis, Cui sonipes cunctis, cui cessat incitus amnis, Tanta fuga est.

Automalax Ptolemæo, Automala Straboni, Castellum est in interno Cyrenæici sinus recessu situm. Sunt, qui hodie **Esam** vocari credant.

Automedon, penultima correpta, Nomen aurigæ Achillis, Virgil. 2. Aeneidos: & equorum agitator Achillis Armiger Automedon.

Autonoe, **Autonoe**, Cadmi Thebarum conditoris, & Hermionei filia fuit, & Autonoe ex Antico mater, qui & ipse à nomine matris, Autonoeus vocatur ab Ovid. lib. 3. Metam.

Auricum, **Auricum**, Apud Prol. lib. 2. cap. 8: Galliarum urbs esse creditur, quæ vernacula lingua **Chortem** appellatur, à Cæsare Carnutum.

Avus, **Avus**, Fluvius Theoprotia, ad quem Paravei populi habitant, Stephanus.

Auximim, penultima prod. **Auximim**, Piceni urbs à qua Auximares populi dicti sunt, quorum meminit Plin. lib. 3. Vulgò **Ofimus** dicitur.

A ante X.

Axantós, Insula est in Oceano Septentrionali post Hybernam Plin. lib. 4. cap. 16.

Axenium Mare, **Axenium**, **Axenium**, German Das vngelone Pentisch Mer ven wegim der grasfamt der vmbigenden Wälder.] Olim dicebatur quod hodie **Ponticum**, & **Evianum** dicitur sic à vicis accolarum barbarie appellatè. **Axi** enim inhospitalis est Nam, ut Strab. libro 7. tradit, solebant Scythi, maris hujus accolæ hospites immolare, eorumque carnibus vesci, calvisque ut loco poculorum. Ovidius de Ponto: Frigida me cohibent Euxini littora Ponti: Dicitur ab anto quis Axenus ille fuit.

Axi, **Axi**, Vrbis Loccorum Ozolorum, ab Axia filia Clymeni. Et à alia Italia. Steph.

Axiace, **Axiace**, populi sunt Sarmatiae Europææ, inter Tyran & Borythnem amnes Pencilis & Carpatius proximitate dicti ab Axiaze fluvio, ex Pencilis jugis nascente, qui Carpatho monti adherent. Hoc autem populos iustissimos fuisse tradit Pomp. lib. 2. ut qui furto omnis ignari, nec sua custodirent, nec aliena coningerent. Meminit horum & Plin. lib. 4. cap. 12, & Prol. lib. 3. cap. 5.

Axiaces, **Axiaces**, Fluvius est Sarmatiae Europææ, in Pencilis jugis nascent, qui Carpatho monti coheret: à quo vicini populi Axiaze nominati sunt: ut docent Mela lib. 2, Ptolem. lib. 3. cap. 5, & Plin. lib. 4. cap. 12.

Axises, Mulieres dicebantur, sive dii unâ agentes, Festus.

Axióchus, **Axióchus**, Nomen Atheniensis cujusdam clari, quem Plato in libro de Morie contemnenda unâ cum Socrate disputantem introducit, fortè quoddam Socrates illi fuerit familiaris.

Axióon, **Axióon**, Frater fuit Alphitibææ, quæ Alcmæoni nupsit, à quo Alcmæon ipse interfectus esse creditur, vel ut sentire videtur Ovidius, à filia Calimhoës.

Axilium, **Axilium**, Vrbis in Myfia inferiori, Prol. vulgò **Chalia**.

Axius, **Axius**, vulgò **Vandari**, Fluvius Macedoniæ, in sinum Thematium influens, de quo Plin. lib. 4. cap. 10: Eutopus, **Axius**, ad Axium fluvium, & paulò post: Mox in ora Ichne fluvius Axius. & Est iterum alius hujus nominis fluvius Paphlagonum per Mygdoniam fluens.

Axióon, **Axióon**, sonum fluvius in minore Asia. Plin. lib. 5. cap. 27.

Axon, **Axon**, pen. cost. **Axon**, Fluvius est in extremis finibus Rhetorum. Antonius in Moëlla: Non tibi se Liger autferet, non Axona præceps.

Axos, Vrbis Cherronesi Thraciæ. Axos etiam Græci crepantes vocant.

Axumites, **Axumites**, Metropolis Aethiopum, Stephanus.

Axillis, **Axillis**, Phrygia cujusdam nomen est, singulari benevolentia, & humanitate erga hospites, quem Diomedes apud Trojam interemit: tradit Homer. Iliad. 6.

A ante Z.

Aza, **Aza**, **Aza**, Oppidum est Armeniæ minoris, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 9.

Azan, **Azan**, **Azan**, Mons est Arcadiæ, Cybele deorum maris facer, à quo nonnulli vicinam regionem Azaniam vocant volunt: quam tamen Stephanus ab Arcadica quadam muliere, quæ Azano dicebatur, ut dictum est. & **Azana mala**, **Azana mala**, Dicitur solitum, ubi quis in te perdifficili & infragifera plurimè sumeret laborem, aut ubi res esset cuspium cum homine difficilis, moroso, intra stabili tenaci. & Hujus regionis incolæ Azanes dicitur, à **Azana**. Arcades enim, eodem Stephano teste, olim in tres præcipuos divisi erant populi: Parrhasios, Azanes, & hinc recedentes Trapezuntios: & hæc regione fons fuit, cujus aquam pullantibus tantum deinceps aquarum obviebat: sicut dicitur, ut ne odore quidem earum ferre possent. Non me latet, plerumque in ea fuisse sententia, Azanum fontis aquas, vinum non aquam fulgidum generare: quorum judicio quo minus subletherem, loquitur Eudoxi ipsius autoritas, cujus verba ex sexta de terra cultu lib. refert Stephanus hunc in modum: **Εν Αζανί τῷ ἁγίῳ, ἡ πόσις ὑπερβαίνει τὸν οἶνον, καὶ τὸν οἶνον ὑπερβαίνει τὸν μέλι.** Hinc fons contrariam vim obinet, qui in agro Cistonio est, cujus aquas qui gustaverit, abstinens reddunt, ut tradit Plin. lib. 31. cap. 2. & Ovid. 15. Metam.

Azani, **Azani**, **Azani**, Oppidum est in ea parte Phrygiæ, quæ Epistrotica cognominatur: de quo Strabo. lib. 12.

Azenis, **Azenis**, Partibus Hippocentidis in Atrica. Steph.

Azillis, **Azillis**, Aziris, Locus, vel urbs, vel fluvius Libyæ Steph.

Aziris, **Aziris** Ptolemæo, Civitas est Armeniæ minoris.

Azon, Vide AZA.

Azor, **Azor**, Vrbis Paphlagoniæ Tripolitidis. Steph.

Azotus, **Azotus**, pen. prod. Vrbis Syriæ, inter Alalonem & Ioppen, quam, ut ait Stephanus, condidit quidam à man rubro profugus, ex nomine uxoris suæ Azæ. Hæc est una è quinque Philistinorum urbibus, quondam clarissima. & Est & Azotus, urbs Achaia, cujus meminit idem Steph.

Azotus, **Azotus**, a. un. adjectivum, **Azotus**, **Azotus**, Vrbis Azotii, à **Azotus**, qui Azorum habitabat.

B

Bab, [**Bab**] **Bab**, **Bab**, Suidæ, ait August. nomen apud Tyrios, quod datur Iovi. Nam Basilianci videntur dicere domum: unde Basilianci, quasi dominum caeli dicunt: Sames quippe apud eos caelum appellatur. Vide in RAHAL.

Babai, **Babai**, Civitas est in tribu Dan, quam Salomon rex splendidiæ exornavit ædificiis.

Babacætes, **Babacætes**, Vnum ex nominibus Bacchi, à **Bab** & **acætes**, quod est vociferari. Bacchæ enim in Liberi patris Orgas inconditos quosdam ululatus edebant.

Babb Plinio, **Babb** Stephano, Africae oppidum est, ad Atlantem montem. Huc ab Augusto colonia transfusa est. & à nomine avunculi Iulii campestris appellata Plin. lib. 5. cap. 1.

Babilus, animal volatile, quod vulgò **Babilus** dicitur, de quo Amb. lib. Hex. Fertus hic corniger vermis converti primum in speciem caulis atque in eam mutari naturam, in de processu quodam fieri bambilius: nec eam tamen formam, figuramque custodit, sed laxis & latioribus foliis pinnae veteris assamere. Ex his foliis mollis illa Setes depectunt velleræ, quæ ad usus sibi proprios divites vendicant.

Babrantium, **Babrantium**, Locus circa Chium Steph. videtur aut etiam Babras dici apud eundem. Babras enim, **Babras**, oppidum est Aeolidis prope Chium, à quo gentile Babrantius.

Babylon, pen. prod. [**Bab**] **Babylon**, Ger. Du gressend gewattige bauyfften Babylon in Chaldaea am fluss Euphrate gregit.] Vrbis nobilissima, ad Euphratem fluvium sita, olim Chaldaeorum caput, à qua magna Mesopotamiæ, Assyriæque pars Babyloniam appellata est: ut scribit Plin. lib. 6. cap. 26. Hanc Strab. lib. 16. à Semiramide conditam tradidit. Hebraeorum verò litteræ originem eius ad Nimrod gigantem referunt: & à linguarum confusione ita nominatam volunt. Hæc postea à Nino vel Semiramide inflaurata, mœnibus ac horis pensibus, temploque ac arce maxime fuit admirabilis: campi planitie undique, con-

diq; conspicua, natura loci latissima, castrorum facie, mœnibus paribus per quadrum disposita. Murorum ejus vix credibilis elatu firmitas, & magnitudo: utpote qui in latitudinem cubitos quinquaginta habuerint: in altitudinem ducentos. Ambitus ejus quadringentorum octoginta stadiorum fuisse traditur. Euphrate fluvio mediam eam interfusit. Mius colubili latere atque interfuso bitumine compactus. Quem tam latam fuisse quidam scribunt, ut quadringenti sibi invicem occurrentes facillè pertransire possent. Unde & inter septem spectacula tibi numeratur. Fossâ extrinsecus latè patens, vice amnis circumfluit. A fronte murorum centum portæ erant. Hæc urbs quum aliquando defecisset, & Semiramis circa cultû corporis occupata esset, solura adhuc altera crinium parte, ad eam recuperandam cucurrit: nec prius decorem capillorum redegit in ordinem, quam urbem in suam potestatem restitutam vidit. ¶ Est & Babylon Aegypti castellum, ut ait Strabo lib. 17. natura munitum, à Babylonis quibusdam conditum, qui relicta patria, sedem ibi permittente Rege, sibi delegerant. Hic postea collocata fuit una ex tribus legionibus, quæ Aegypto præsidii gratia impositæ erant. A Ptolemæo Babylis, *Βαβυλίς* appellatur. Non procul distat à Delta Nili insula, eam partem spectans, in qua sita est Memphis, amplissima Aegypti urbs, quæ hodie *Cayrum* appellatur.

Babylonia, *Βαβυλωνία*, Regio est majoris Asia Septentrione Mesopotamiae partem spectans: ab Ortu Susianam: à Meridie sinus Persici partem: & ab Occasu Arabiam desertam ita dicta à Babylone urbe splendidissima, quæ olim Assyriorum regia fuit, & Chaldaæ totius caput.

Babylonia, a, um, *Βαβυλωνία*, Possessivum à Babylone formatum: unde Babylonia vestes, & Babylonica stragula dicta sunt, quæ diversos colores habebant intextos: quod genus Babylone maxime celebratum fuit, teste Plinio libro 8. capite 48. ¶ Eadem & Babylonica subtilantivè dicuntur. Plinius loco iam citato: Metellus Scipio Babylonica triclinaria festivum octingentis millibus venisse, in criminibus Capitonis posuit.

Babylonia, *Βαβυλωνία*, Gentile nomen à Babylone formatum. Cicer. 2. de Divin. Nam quod aiant, quædringenta septuaginta millia annorum in periclitandis, experiendisq; pueris, quicunque essent nati, Babylonia posuisse, fallunt. Babylonia, adjectivum. Lucan. libro 6. Mœnia mirentur refugii Babylonia Parthi.

Babylonia, Castellum munitissimum Atropatæ regionis Mediæ propè Artaxata urbem, Strabo lib. 11.

Babylonia, *Βαβυλωνία*, Vitis Persica, Steph.

Babylonia, (quod huc ex Herodoto corruptè translatum erat) Vide **CANABALES**.

Babylonia, *Βαβυλωνία*, Hispaniæ gens. Steph.

Babylonia, Villa quædam circa Mæotidem.

Babylonia, teste Lactantio, Persei fuit filius, & Andromedæ, & ut idem dicit, apud quosdam populos Orientales imperavit: (x Bocatio) qui postea ab Achæmenide Baccho montis filio Achæmenides appellati sunt: hî Apollinis titus se invenisse asserunt.

Babylonia, penult. corrup. *Βαβυλωνία*, Nomen proprium viri, quod apud nos lucus fortis, vel vetustas in vomitu dici potest.

Babylonia, Ducis proprium, qui Sinopem urbem Lucullo prodidit. Autor Strabo lib. 12.

Babylonia, Fluvius qui de Vicentinis montibus defluit.

Babylonia, *Βαβυλωνία*, Iovis ex Semele filius, putatus est deus vini, & pro ipso vino poni consuevit. Hic multi nominis fuit: nam primû Dionysius: deinde Liber pater dictus est: & postremò Bacchus, ut Dio doro placet, à Bacchis mulieribus, quas *Βαβυλωνίαι*: hoc est, insanientes, & immodè se gerentes, in Indiam expeditionem parans, multas secum habuisse fertur. Idè & Osiris dicitur, & Bromius & Lenæus. A Græcis etiam *Διόνυκος*, quod bis natus fuisse, & duas quasi matres habuisse fingatur. Ferunt enim Semelem ex Iove jam gravidam, quum ab amatore deo (qui se illi daturû quicquid petisset, per Sygiam paludem juraverat) Junonis dolo hoc sibi manus rogasset, ut talis secum, qualis cum Iunone solebat, nocte una cõcumberet, fulmine fuisse exustam, puerumque utero exemptum, Iovis femori fuisse insectum: quem ille postea maturo partus tempore, more gravidæ mulieris est enixus. Hic orbem ferè terrarum peragravit: multas nationes domuit: Indos debellavit, & primus omnium triumphavit, vestis Isidico elephantro, ut scribit Dio dorus. Primus emere ac vendere instituit, & diadema regum ac triumphû invenit. Dicitur etiam Bacchus fertur, *Βαβυλωνία*: hoc est, à vociferando & ululando, adjecta litera, quo vastior ille Mænadum sonus in ipso Dei nomine redderetur. ¶ Cicero Bacchus, *Βαβυλωνία*. De re vehementer contempta. Sumptum adagium à potu ex leguminibus confecto, qui vinum imitatur. ¶ Crudeles Bacchus,

Βαβυλωνία. Baccho quondam vivos homines sacrificare mos erat: unde in crudeles convenit, sive quod temulentia feroces reddat & immites. ¶ Nihil ad Bacchum, *Βαβυλωνία*. Vbi quis ea nugatur, quæ ad rem præsentem nihil attinet, quæ eleganter dicimus à *Βαβυλωνία*. ¶ Multi thyrsigeri, pauci Bacchi, *Βαβυλωνία* *Βαβυλωνία*: id est, pluribus thyrsigeros, paucos est cernere Bacchos. Carmen hexametrum proverbio Græcis celebratum, quo significatum est, compluribus mortaliû adesse virtutis insignia, aut etiam sâmam, qui tamen vera virtute vacent.

Bacchi, bacche, *Βαβυλωνία*, Bacchi sacrificula, quæ & Mênas, & Thyas, & Bassaris appellatur. Mulieres etiam tertio quoq; anno ad Cithæronem montem catervatim cum Thyrsis convenientes, ut ibi Bacchi Orgia magno cum ululatu celebrarent, Bacchæ dicebantur. Ovid. 9. Metam. Vtq; tuo more, proles Semeleia, Thyso Ismaria celebrant repetita trienoia Bacchæ. Cicer. Fab. lib. 7: Bacchis verò ubi est apud me locus? Ac pulchellæ sunt: novi optimè, & sepe vidi. ¶ Bacchæ more, *Βαβυλωνία*. De tetricis ac taciturnis dicitur solitum, quod essent hujusmodi Mênades illæ, Bacchico afflatæ furore: Autor Diogenianus. At juvenalis retulit ad vitam intemperantem: Qui Cunos simulant, & Bacchanalia vivunt.

Bacchæ, vel Bacchanale, [*Βαβυλωνία*, *Βαβυλωνία*. Pol. *Μετφορική* *Υποκριτική* *Ραψοδία*. Ang. *Days when they solemnise Bacchus feasts in riots and drunkenness.*] Locus in quo Bacchi festa celebrantur. Plant. in Aulul. Ad Bacchas veni in Bacchanal coquinatû. Bacchanalia, quæ & Dionysia, *Βαβυλωνία*, Bacchi festa, in quibus viri per noctem foeminis & teneræ ætatis turpiter miscbantur per doli. Unde est illud apud Juven. Sat. 2: Qui Curios simulant, & Bacchanalia vivunt. Hæc à multis Græciæ urbibus triennio quoq; celebrabantur. ¶ Est autem hoc nomen pluralis numerus tantum: facit, genitivum Bacchanalium, vel Bacchanaliorum: quod & in cæteris festorum nominibus observatur.

Bacchæ, idos, *Βαβυλωνία*, Denominativum foemina. Vide in APPELLATIVIS.

Bacchæ, a, um, per tres syllabas, quarum penultima producta, *Βαβυλωνία*, possessivum à Baccho deductum. Colum. libro 10: per omnia silentia Musis Pietis nemoris Bacchæ vocem fremantem. Virgilius in diphthongum dividens, per quatuor syllabas extulit, lib. 1. Georg. Quid memorandum æquæ Bacchæcæ doaa tulerunt!

Bacchæ, a, um, *Βαβυλωνία*, Possessiv. Vide in APPELL.

Bacchides, pen. corr. *Βαβυλωνία*, Patronymic. Vide in APPELLATIVIS.

Bacchides nomen unius ex satrapis Assyriorum, qui à Demetrio Seleuci filio aduersus Machabæos missus, ab illis est interceptus.

Bacchides, sive Baccheum penult. prod. *Βαβυλωνία*, Vide in APPELLATIVIS.

Bacchidæ, *Βαβυλωνία*, Dicti fuerunt qui à Corintho exules in Siciliam devenerunt, & urbem inter Pachynum & Pelorum edificantes Siculi facti sunt. ¶ Hi à Bacchia Dionysii filia originem duxerunt. Strab. lib. 8. de Corintho loquens: Bacchidæ, inquit, annis ferè CC. urbem dominatione tenuerunt, & tyranni locupletissimi, & numero plurimi, & genere clari evadentes, timpositum ipsum adempto metu fructuosum possidere, &c. Ovidius tertio Metamorph. Et qua Bacchidæ bimari gens orta Corintho Inter inæquales posuerunt mœnia portus.

Bacis, Vates quidam Bœotius, cuius meminit Cicer. in lib. de Divinat.

Bacchæ, *Βαβυλωνία*, Bacchi nomen, quemadmodum & Babactes, *Βαβυλωνία* id est, clamo, vociferor. Solent enim Baccho: hoc est, vino madidi, & mulieres Liberi patris Orgia celebrantes, omnia tumultuano quodam, & incondito clamore replere.

Bactra, orum, *Βαβυλωνία*, Scythiæ provincia, ultra Assyriam, à flumine Bactro cognominata. Virgilius libro secundo Georg. neque Bactra, neque Indi Laudibus Italiæ certent. Ejus provinciæ populi Bactri, Bactrii, & Bactriani, *Βαβυλωνία* *Βαβυλωνία*, & *Βαβυλωνία* vocati sunt, quorum rex fuit Zoroastres, magicæ artis inventor. Bactrianum regnum olim mille urbibus fuisse inclitum fertur. ¶ Bactra item sive Bactrum (ut apud Plinium legitur libro sexto, capite 16.) oppidum est ejusdem regionis, Bactrianorum regum regia, & totius regni capitula dictum à Bactro fluvio, quum antea Ariaspe appellaretur. De Bactrianorum moribus memoriæ proditum est ab Onescrito, canes apud illos alii, quos Sepulchrales vocant, quibus parentes morbo, ætate confectos obijciunt dilacerandos. Mulieres autem earum splendido cultu & unguentis uti, à servis & ancillis multò magis quam viros colli, nec nisi equo insidentes, magnoque & auri & gemmarum apparatu exultant, in publicum prodire: matrimonii autem castitatem non servare.

vare, sed räm servis, quäm advenis promiscuè sese commisce-
re: nec à vitis eo nomine accusari, quibus ipsa dominati vi-
dentur.

Bactros. Fluvius est in finibus Scythiæ Asiaticæ. à quo Bactra
regio, & Bactrum urbs nomen sumpsit. Lucan. libro 3: Erran-
tes Scythiæ populi, quos gurgite Bactros includit gelido, etc.

Bacuri. vel **Bacyriani.** *vel Bactros q. Bactroganosi.* Gens Parthi
& Medi vicina.

Bacuntius. vel **Baguntius.** Pannoniæ fluvius est, in Savum
influens. Autor Plin. lib. 7. cap. 25.

Badas. Syriæ fluvius est, Memnonis sepulchro nobilitatus.
Strabo lib. 15.

Badacum. *ci. Badag.* Civitas est Norici, apud Ptolem. lib. 2.
cap. 14. quàm nonnulli putant eandem esse cum ea, quàm ho-
die à *Saltze* vicino fluvio *Saltzhugum* vocant.

Badena. Vrbs alia in Helvetiæ alia in Marchia: à Thermsi a-
pud Germanos nomen suum habens.

Badeos. *Badios.* Vrbs Fœlicis Arabiæ, juxta rubrū mare, Steph.

Badiza. *Badiça.* Vrbs Britannicæ, Steph.

Badi. *Badi.* Mons Cephalicè à Bæo Vlyssis gubernatore, Steph.

Bæica. *Bæica.* Civitas Chaoniæ, Steph.

Bæbar. *Bæbar.* Oppidum Caricæ, Steph.

Bæcyia. *Bæcyia.* Vrbs Ibericè juxta Herculis columnas, Steph.

Bænacus. vide **BENACVS.**

Bænna. vide **BENNA.**

Bænis. *Bænis.* Apud Strab. lib. 3. Fluvius est Lusitanicæ, omnio
eius regionis fluviorum longè maximus, cujus fons est apud
Cantabros. Alio nomine vocatur Minus.

Bæodurum. vel **Bæodurum.** vel **Bolodurum.** vel **Bata-
his.** Ptol. Posticum. [Vulgò *Bessum*.] propter confluentem
Aeni in Danubium. Vrbs est Bavaricæ.

Bæsimpis. *Bæsimpis.* Civitas in Arabico sinu circa rubrum
mare, quæ domus est Solis.

Bæsi. *Bæsi.* vide **SCYTHOPOLIS.**

Bætharrus. *Bætharrus.* Magnus vicus in Palæstina, Steph.

Bætharra. *Bætharra.* Vrbs Celticæ, Steph.

Bæthra. *Bæthra.* Vrbs Gallicæ Narbonensis. Ptolem. lib. 2. cap.
10. fons *Bæthra.*

Bæthra. *Bæthra.* German. *Das Königreich
Granat* in Hispania. Polon. *Królestwo Granat*, *skamirspani.*
Hispaniæ regio Australis, à Lusitanis Ana fluvio discretæ: ita
dicta à Bæthanne, qui eam prædium perdidit. De hac Plinius
libro 3. cap. 1. & 2. Hodie bona hujus regionis præ *Granata*
dicitur, à grani tigroni copia, quod Græco nomine *Citium*
appellamus.

Bæthra. *Bæthra.* German. *En sus in Hispania deo Königreich
Granat*.] Fluvius est ulterioris Hispaniæ, qui ex Tarraconen-
sis agri finibus labens, Australemque Hispaniæ regionem,
quæ ab eo Bæthra appellatur, mediam percurrit: tandem nõ
procul à Gadibus in Oceanum Occidentalem illabitur. Hu-
jus fluvii aquis lanæ optimè tingit, autor est Martialis, quum
ait: Bæthis olivifera crinem redimite corona, Aurea qui nitidis
vellera tingit aquis.

Bæthra. *Bæthra.* pen. cor. Accola Bæthis fluvii. Sil. lib. 11. & vulgus
Iberum Bæthra:q. viros spatios agitabat iniquis.

Bæthra. *Bæthra.* cum, adjectivum: [German. *Polon. sperem.* Vng.
Bæthra. Ang. *Fake colour, betwixt russet and black.*] ut Bæthra
color, obscurus, qui & pullus dicitur, & Hispanus, & Nativus.
Nam in Bæthra Hispaniæ regione vellera natura pulla sunt, ex
quibus tenuiores sibi vestes conficiunt, quæ fidelissimè colo-
rem suum servant, neque facillè maculis inficiuntur.

Bæthra. *Bæthra.* a, um, aliud adject. Pallatus. [Polon. *Bæthra* ob-
liscipus. Ang. *Cladde in mourning apparel.*] Mart. lib. 1: Et bæthra-
tus, arg. leu. ophæatus.

Bæthra. *Bæthra.* Vrbs Cappadociæ, Steph.

Bæthra. *Bæthra.* Hispaniæ fluvius est in Tarraconensi tra-
ctu, circa montem Iovis, non procul à Barcinone in mare in-
fluens. Hispani hodie sua lingua *Bæthra* vocant. Meminit hu-
jus fluvii Pomponius Mela lib. 2. & Est item Bæthra oppidi
nomen in eodem tractu: quod recensetur à Plin. lib. 3. cap. 2.
& Ptol. lib. 2. cap. 6.

Bæthra. *Bæthra.* Vide in **APPELL.**

Bæthra. Gubernator Vlyssis, Vide **BÆA.**

Bæthra. Civitas est trans Jordanem, Orientem versus ad soli-
tudinem vergens, in campèstri terra sita. Hæc secundum Mo-
sen lib. 5. nõ solum fugitivis homicidis tutissimum asylū fuit:
verumetiam, testante Iosua, Metani nepotibus de tribu Ru-
ben assignata est.

Bagadonia. Pars Macedoniæ maximè australis, Ptolem.

Baganum. Autore Ptolemæo, Nerviorum civitas, alio nomi-
ne *Totnam*.

Bagoas. *Bagoas.* teste Curtio, Eunuchus fuit, ab Alexandro
Magno iurpiter admatatus. Hunc Otilius satrapes inter Per-
sas nobilissimus, quum Regis amicos omnes muneribus af-

fecisset, solum præterit, admonitus quæ à quodam, cum re-
gi esse charissimum, respondit: Se amicos Regis, non scona
colere.

Baguntinus. Vide **SACVNTIVS.**

Bahal. [Vulgò *Bahal.* *Bahal.*] numero singulari, inquit Hierony-
mus, Tyrrotū Deus habebatur. Bahalim pluraliter, deus sive
idola significat, & est masculini generis. Vbi enim in He-
bræicæ dictionis IM syllabam legimus in numero plu-
rali, est generis masculini. Vbi autem OTH, numero plurali,
generis feminini.

Baiæ. *Baiæ.* Civitas Campaniæ, secus Campanum mare
sita, sinus amenitate & aquarum salubritate celeberrima: ita
dicta à Bæo Vlyssis focio illic sepulto. In huius agro aquæ ca-
lidæ sunt, & ad voluptatem, & ad varios morbos commodæ.
Silvius: docet ille reptentes Vnde fecerat nomen Baiæ, comi-
temq. dedisse Dulichis puppis flagno sua nomina moallæ.
Horat. libro 1. Epist. Nullus in orbe sinus Baiis præluet amen-
is. & Hinc fit Baiæanus, a, um, ut sinus Baiæanus, qui hinc Mi-
seno monte, illinc Pateolis clauditur. Baiæana herosa, & Ora
Baiæana, apud Statium.

Bairon. Historicus, scripsit Breviarium rerum ab Alexandro
gestatarum. Autor Suidas.

Baius. Servio *Baius*. vel Baiæ Straboni, *Baiæ.* Vnus ex fi-
cis Vlyssis fait, à cujus nomine Baiæ appellatæ creduntur.
Vide **BÆIAE.**

Bala. *Bala.* Civitas Gallicæ, Steph.

Balanca. Plinio, *Balanca.* Stephano, Oppidum in confinio Sy-
riæ & Phœnicæ, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 20.

Balani Sardiani. *Balani Sardiani.* A Græcis olim appella-
bantur, quas nos *Callianæ* dicimus. Primum enim Sardi-
bus creduntur proveniscent tradit Plinius libro decimoquin-
to. capite 25.

Balbina. Virgo Romana & martyr Quirini, liberata à summe
vino per Alexandrum pontificem, sepulta in via Appia juxta
parietem: qui ambo sub Trajano sunt passi. Autor Volat.

Balbura. *Balbura.* Vrbs Lyciæ, Stephan. Vide Bubo apud
eundem.

Balbus Cornelius. Vide **CORNELIVS.**

Balcea. Vrbs citra Piontidem, Steph.

Baldraca. Puella generis obscuri, peregrinæque conditionis,
quæ quavis multatum rerum ob paupertatem esset indige-
noluit tamen corporis sui facere copiam Othoni imperatori,
quævis multa promittenti, ut scribit Volaterranus.

Baleares. [Vulgò *Baleares* & *Minorica.* German.
Baleares dicitur nomen in veterem *Baleares* in Hispania
Baleares fletit.] Dux insule ante Hispaniam, 30000. passuum
intervallo à se invicem distantes, quarum maior, quæ Ormen-
tem spectat, 100000. passuum longitudinem habet: circuitum
autem passuum 480000. cuius præcipua oppida olim fuerunt
Palma & Pollentia. Alterius in 60000. tantum passuum lon-
gitudinem extenditur: circuitus autem in passuum 140000. & Di-
ctæ Baleares, (ut quidam volunt) à Bæo quodam Horatii
comite ibi relicto. Aut certe à *Bæo* hoc est, à jaculante
propterea quod fundæ jaculatione Baleares periosissimi habi-
tū sunt. Tradit enim Lycophron, & post eum Horat. lib. 3. cap.
2. eam hinc in insulis observatam fuisse consuetudinem, ut
elutientibus filis à matribus ioculaculum in sublimi mibe
proponeretur, quod illi contingere non poterant, nisi præ-
funda deiecerint. A Græcis dicti sunt *Baleares*, quod quid-
dam aliquandiu vitam egisse dicuntur, nec velibus utentes,
nec calcis. In hisce insulis tantus olim cuculorum proventus
fuit, teste Plin. lib. 2. cap. 32, ut in eos præsidium militum ab
Augusto petere sint coacti. Hodie ab Hispanis: quorum im-
perio parent, *Baleares* & *Minorica* appellantur. & Baleares eni
dicuntur incolæ harum insularum. & inde fit possessivum Ba-
learis, & sic Virg. lib. 1. Georg. Stupea torquentem Baleares
verbera fundæ.

Baleares. *Baleares.* ca, cum: ut Balearesica funda. Ovid. 2. Metamorph.
Non secus exarsit, quàm quum Balearesica plumbum funda
jacit: volat illud, & incandescit eundo. & Balearesica vna. Plin.
libro 14. capite septimo: Balearesica vna ex insulis, offerantur
Italix primis. Balearesicæ cochleæ quæ herba non vivunt, sed
vix modo inter se coherent, à terræ savis non prospere
unde & cavatica à Balearibus appellantur. Autor Plinius lib.
8. cap. 39.

Baleium. autore Plinio, Apulicæ oppidum est maximum, nõ
procul à Brundisio. Plin. lib. 3. cap. 17.

Baliardus. Philosophus quidam Gallicus ac Peripateticus,
Parisius prodit vir doctissimus, ab orthodoxis tamen in qui-
busdam aberrans, à quibus nec per synodum iussu regis Lo-
dovici hujus gratia coactam avelli potuit: sed in quodam la-
co deserto, cura sociis nonnullis omne ærum abilitudo cre-
git. Volaterr. lib. 22.

Balius. sive **Balius.** (nam & in Græcis quibusdam codicibus
Balius)

Balium legitur in aliis *Baldus*. Vnus fuit ex equis Achillis, à Balio colore ita dicitur. Commemoratur autem Homer. lib. 16. Iliad. tres Achillis equos, quorum duos Balam & Xanthum immortales fingit, ex Zephyro vèto, & Podarge Harpyia propator: tertium autem mortalem, nomine Pedalum.

Balicenus, Avunculus Catilinæ, Lucretium Afellam, consulatum contra voluntatem Syllæ ad perturbandum civitatis statum percatem, occidit jussu Syllæ tunc Dictatoris, accusatus postea, sc damnavit. Pædianus.

Balimenses, Populi in Latio, qui alias Trebulani dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 5.

Balis, Vrbis juxta Libyæ Cyrenæ, *βάλισ*: dièta quòd Balis Deus in ea colebatur. Steph.

Ballis, Vrbis Mæcedoniæ. Steph.

Balceum, *βάλκεον*, Vrbis Mæcedoniæ. Steph.

Balsi, *βάλσι*, A. Plin. lib. 5. cap. item 5, numeratur inter Cyrenæ regionis oppida. Est etiam hoc nomine urbs Lulitaniæ, non procul à Sacro promontorio, & Anæ fluvii ostiis, quæ vulgò nunc *Tavila* dici creditur. Commemoratur à Plin. lib. 4. cap. 22, & Ptolem. lib. 2. cap. 5.

Balchis, Insula est in mari Germanico, quæ mari Baltico nomen dedit. Meminit hujus insulæ Plin. lib. 4. cap. 13.

Bambergâ, Vrbis Episcopalis Franconia.

Bamborum, Flumen Mauritanie crocodilis & hippopotamis repletum, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 1.

Bambyce, *βαμβύκη*, Straboni Mesopotamiae civitas est, sive (ut Plinio placet) Syriæ Cæles, in qua Atergatis dea colebatur. Hec alio nomine Hieropolis: hoc est, sacra civitas appellatur, & Edeffa. Vide latius in dictione EDEFFA.

Banafa, Apud Plin. lib. 5. cap. 1, Romanorum colonia est in Mauritania Tingitana, Valentia cognominata.

Banaurides, *βανουρίδες*, Insulæ Thulciæ, à Banauo filio Ajax, Stephanus.

Banissa, alibi *Baniffa*, Populi Thraciæ. Steph.

Banti, *βάντι*, Vrbis Italiæ. Steph.

Banti, Populi Thraciæ. *βάντι*. Steph.

Banurri, Getuli sunt, incolæ Tingitanæ provinciæ, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 2.

Baptæ, [*βάνται*, Ger. *Wette*] *βάνται* in *Wette* der *Wette* der *Wette* Athenis erant sacerdotibus Corymbis, impudiciæ deæ, cui nocturna sacra peragebant, saltationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicit autem sunt Baptæ, *βάνται*, quòd qui facis illis iniuriabatur, aqua calida iungeretur. Iuxta Sat. Cæcropi soliti Baptæ lassare Corymbos in hoc Eupolis Comædium conscripsit, quam ab illorū nomine Baptæ appellavit, in qua molliciam eorum & libidinem depinxit. Quam ob causam ab illis in mare præcipitatus est, & submersus. Vide plura de his apud Suidam, & Polianū Miscellaneorum cap. 10.

Barabbas, [*βαραββας*, Ger. *Ein Vater*] *βαραββας* per duplex s, est Syra dictio, sicut & sequentes duæ, quæ apud nos significatur filius patris. Componitur enim ex *βαρα*, quod apud illos filius dicitur, & *ββας* pater. Seditur:

Tum coluere Bahal, tunc elegere Barabbas.

Barace, Insulæ Gedrosiæ. Steph.

Barach, [*βαραχ*,] Nomen viri propriū, & apud nos significat solamen.

Barachias, *βαραχίας*, nomen viri, & benedictus seu *Fulgur Domini* interpretatur.

Baracum, *βαρακον*, Oppidum Asiæ in tractu Cyrenæico, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. item 5.

Baricuri, *βαρακίρι*, Emporium Indiæ extra Gangem, autore Ptolem. lib. 7. cap. 2. hodie Bangellâ civitas fecundissima, & regnum latissimum.

Baragasa, Aethiopiæ oppidum, de quo Plin. lib. 6. cap. 29. Aliqui usum Aethiopiæ oppidum ultra ponunt in litore, Baragasa.

Baramalacum, Nabathæorum oppidum non spernendum in ea parte Arabiæ, quæ est cotermina Syriæ, ut autor est Plin. lib. 6. cap. 28.

Barithrum, [*βάριθρον*, Gal. *Abissus*, *ganffer*, *lieu profond* & *dangeroux*. Ital. *Abissi*, *profondità*. Ger. *Ein graufame tiefe grub* / oder *loch* / was verjetten zu Athen ein solches das vuden von mir vud taat / in welches sie die Wethstater versen dten. Hisp. *Lugar sin fondo* Pol. *Πρυπέσι* Vng. *Mély barlang*. Ang. *A deep and dangerous gulf* in *pitte*.] Locus Athenis fuit immentæ profunditatis; in imo mollis & cœnulosus, in quem noxios, & damnatos decubabant. Hinc factum est, ut loca omnia profunda, unde quis emergere non possit, ab illius similitudine Barathra dicantur: cuiusmodi apud inferos Tartarum fingunt Poëtae, qui Bis pater in præceps tantum, teoditque sub umbras. Quamvis ad ætherium cœli suspensus Olympum. Hoc etiam nomine appellatur terræ cavitates, quæ fla-

vios hauriunt, aliis in locis rursus emerfuros. Transfertur quoque ad alta. Martialis Barathrum fœminicum, pro locis muliebribus dixit. Idem stomachi imū hiatum Barathrū appellavit, quòd ait: Extremo ructus si venit à baratro. Horat. de Lucrone quodam loquens lib. 1. Epist. 16, usurpat pro ingluvie & voragine. Apud Demosthenem ponitur pro pernicie, ut annotavit Harpocration.

Barbalissus, *βαρβαλίσσος*, Castellum in oriente muris cinctum, Steph.

Barbarr, Virgo Nicomediensis Diocori nobilis viri filia, à quo in turrim est conjecta, quòd se Christianam profiteretur: ac post omnibus probis nudatum, conveteratumq; corpus, ab eodem ad prælidem ducta, jugulataq; in eadem urbe sub Maximiliano est. Denum Venetiis (quò translata est) condita. Autor Volaterr.

Barbarium, *βαρβαριον*, apud Strab. lib. 3: Promontorium est Lulitaniæ, inter Tapsi & Calybis ostia.

Barbaria, pen. cor. *βαρβαρία*, Barbarorum regio, & gens fera. Cic. 3. in Catil. Quare bellum nulla unquã barbaria cum sua gente gessit.

Barbesul, Hispaniæ Bæticæ oppidum est, in conventu Gaditano: & fluvius, qui ubi nomen fecit. Vide Plinium libro 3. capite 1.

Barce, *βάρκε*, Vna est ex quinque Libyæ Cyrenæicæ urbibus, quæ Pentapoli efficiunt: ita primula dicta à Barce regina postea Ptolemæo appellata: ut testatur Strab. lib. ult. & Plin. lib. 5. cap. item 5.

Barcei, *βάρκαι*, Regionis hujus incolæ. Virg. 4. Aeneid. Hinc deierit in regno, barcei, fures Barcei. Est item Barce promontorium in occidua Asiæ parte, Oceano imminens: cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 1.

Barcenis, [*Ger. Der Schwarzwald*] Sylva est Germaniæ, Suevos à Chrusci dividers. Volaterr. credit eam esse, quæ hodie *Sylva nigra* vocatur, non procul ab agro Badenfi.

Barchia, Cognomen fuit nobilissimæ apud Carthaginienses familiae, ex qua fuerit Annibal & pater ejus Anibalcar. In de Barchina factio est, quæ Barcharum potentie fovebat, & eorum in gerendo bello auctoritatem sequebatur. Frequens eorum mentio est apud Liv. lib. 2. bel. Pun.

Barcino, pen. cor. *βαρκίνο* Ptolemæo, Vrbis est apud Hispanos, totius tractus Tarracensis celeberrima, quæ vulgò *Barcelona* dicitur. Ausonius ad Paulinum: Tarraco, & ostritico superaddita Barcino ponto.

Barderate, Vrbis est Galitiæ Togatiæ ad Apenninum: Autor Plin. lib. 3. cap. 5.

Bardeleanes, *βαρδελεάνες*, Nomen proprium historici Babylonii, qui in duo dogmata Indos gymnosophilas dividit, quorum alterum appellat Brachmanas, alterum Samancoi: qui tantæ continentie sunt, ut vel pomis arborum juxta Gangem fluvium, vel publico orizæ & farinæ alantur cibo: & quum Rex ad eos venerit, adorare illos solitus sit. Hic doctrina rerum celestium, omnium Chaldæorum excellentissimus fuit. Cuius mentionem facit Eusebius lib. 6. Præparat. Evang.

Bardefene, Mesopotamiae præsul, Syrorum lingua doctissimus, & vehemens dialecticus, adversus Marcionem patria lingua scripsit: sed & Græcè ad Antoninum, sub quo fuit, librum de Fato, aliq; composuit, ut ait Euseb. lib. 4.

Bardines, *βάρδινες*, Fluvius juxta Damascum. Steph.

Barduli, sunt Cantabrorum in Hispania populi, qui & Turguli & Tapari dicuntur. Plin. lib. 4. cap. 22.

Barea, Oppidum est Hispaniæ citerioris, Bæticæ tamen adscriptum, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 3.

Barène, *βάρην*, Vrbis Mediæ, vicina Ecbatanis. Steph.

Barētium, *βαραίτιον*, Regio ad mare Adriaticum. Steph.

Bargasa, Vrbis Carthæ, à Bargaso filio Barges & Herculis, quem Lamus Omphales & Hercules filius perlecutus est. Stephanus. Vide CYARDA.

Bargent, Populi sunt Asiæ, ex Troglodytis, ut scribit Plin. lib. 6. cap. 29. in descriptione sinus Maris rubri, Troglodyticæ, & Aethiopiæ.

Bargus, Thraciæ fluvius est in Hebrum cadens. Plin. lib. 4. cap. 11. Flumina in Hebrum cadentia, Bargus, Sucus: unde Bargusii.

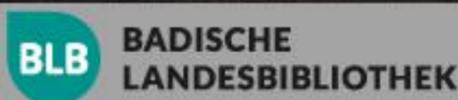
Bargyllorum, *βάργυλλον*, Stephano, Oppidum est Caricita appellatum à Bargyllo Bellerophonis comite, qui ex Pegassidæ interit. Vide Bargyllici campi, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 29.

Bargyllus, Mons Syriæ in confinio Phœnicæ, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 20.

Bariares, *βαραίρες*, Indorum rex, bellum adversus Dionysium gessit: meminit Steph. in civitate *νίση*.

Baris, Oppidi & fluvii nomen, vide in APPEL.

Barium, *βάριον* Ptolemæo, Apulicæ oppidum est, teste Plin. lib. 3. cap. 11, quod servato antiqui nominis aliquo vestigio, vul-

gō *Bari* vocatur. Horat. 3. Sat. 5. Bari in cenia piscosū. Vbi Bari dixit, pro Bari.

Barnichtius, *Βαρνίχτιος*. Fluvius est Peloponnesi, in Alpheum influens, qui & Enipeus appellatur à Strab. lib. 3.

Barnus, *Βαρνυτιος*, Oppidum est Macedonię, prope Heracleā. Autor est Strabo lib. 7.

Bārōvīā, *Βαρωνία*. Provincia est Vngarię sive Pannonię inferioris, soli fertilitate, panis & præsertim vini abundantia & præstantia reliquas omnes ferē Vngarię provincias vincens, unde etiam Pannonum lingua nomen traxit Baranya, quasi *Baranya*, mater vini. Hęc provincia duplex est: superior, cuius caput est Tholna, & inferior, cuius metropolis Lasco, utraque Danubio celebris.

Bārī, Oppidum Orobitorum in Italia Transpadana, regione undecima, Autor Plin. lib. 3. cap. 17.

Barthgadoch, *Βαρθγαδοχ*, Filius Trifitix: ut Timor Martis.

Barutus, vel Barucum, Vide in dictione **SERYTO**.

Barygala, Insigne emporium Gedrosię, Steph.

Basilbocates, Gallię populi sunt, teste Plin. lib. 4. cap. 19. Pisonibus vicini.

Basin, *Βασιν* [*Βασιν*] Regio trans Iordanem est, quā dux & amidia tribus possederunt, quę interpretatur ubertima & pinguis.

Basanię, vel (atalis placet) *Βασανία*: per tres syllabas. *Βασανία*, *Βασανία*, Populi sunt Thracię, Stephano.

Batera, pen. prod. *Βατερα*, Oppidum Phœnicę, Steph.

Bāstle, pen. prod. *Βαστλία* Ger. *Basst*. Vng. *Basilea*.] Rauracorum urbs celeberrima, ad Rhenum fluvium in agro Gallico sita: à Germanis tamen (ut pleriq; cis Rhenu loca) habitata, eadem aut certe proxima ei, quę Augusta Rauracorum Ptolemo appellatur. Vulgo *Basle*.

Bāstlicē, Adv. *Βαστιλική*. Pol. *Pankō*. Vng. *Királyut*, *friffen*. Ang. *schelle*, *magnificē*.] Regiē, magnificē, splendidē, egregiē. Plaut. in Pœn. Basilicē ornatus incedit, & affabit ad saliciam.

Bāsilēi, orum, *Βασιλειοι* Straboni, Populi sunt Sarmatię Europę ad utranq; Istri ripam incolentes, Iazygibus, & Vegis finitimi maxima ex parte ē Nomadibus: hoc est, pastoribus constantibus: idem (opinor) cum iis, quos Pomponius à regibus moribus Basilidas vocari tradit.

Bāsilēi, *Βασιλειοι*. Insula in Oceano septentrionali; immensę magnitudinis, distās à Scytharum littore tridui navigatione, quę alio nomine Balcia dicitur, teste Plin. lib. 4. cap. 13.

Bāsilēis finus, *Βασιλειος ἑρμα*, qui Ioniam, Aliz minoris regionem alluit Plin. lib. 5. cap. 29.

Bāsilēi, *Βασιλειοι*, Populi sunt Sarmatię Europę, Gertho amne à Nomadibus discreti, ab Hercule & Echidna generis originem trahentes: ita dicti à regis moribus, ut tradit Pompon. lib. 2. Meminit horum & Plin. lib. 4. cap. 12.

Bāsilēides, *Βασιλειδοι*, Nomē proprium cuiusdam hæretici, qui trecentos sexaginta quinque cœlos esse credebat, quō dierū numero annus includitur: cuius sectatores dicti sunt Basilidiani.

Bāsilēis, *Βασιλειος*, Civitas Arcadię, Steph.

Bāsilēus Cæsariensis, Gregori Nazianzeni, & Ioannis Chrysostomi temporibus floruit. [Ger. *Ein stommer Bischoff zu Cæsarea*.] Is Cæsareę Cappadocum præful factus, iussus à Valente, qui Anianis favēbat, deserere officium, atq; in exiliū abire. Quum q; ille minime obtemperaret, atq; uti contumax tribunali præfecti adhiberetur, ac minis parere principi diu frustra tentaretur, nox ei spatium ad deliberandum datur. Basilus: Nequaquam ego, ait, tu potius in hoc spatio ab incepto desistes. Itaq; in ea nocte uxore Valentis maximis correpta doloribus, & filia insuper parvula extincta, Valens rogatum misit ad Basilium, ut precibus ad Deum sulis, ipse saltem servaretur. Sic itaq; accidit ut Basilus servaretur. Hęc ex historia Rufin. & Basilus Ancyranus præful, arte medicus, scripsit contra Marcellum de virginitate librum, & nonnulla alia. Hic etiam imperante Constantino, in parte Macedonię cum Eustathio & Sebastiano princeps fuit. Autor Hieronymus. Aliū quoq; eius nominis Suidas commemorat, præsidem Cilicię sub Anastasio principe floruisse: haud ab similem primo & abstinentia, & vitæ institutis, scripsisseq; cōtra Archelaum quendam presbyterum Coloniensem. & Basilus item Asię fluvius Strab. lib. 16. Inter Euphratem atq; Tigrin fluit aliud flumen quod Basilus appellatur.

Bāsilus, unus ex interfectoribus Cæsaris ponitur ab Appiano. Item aliter fuit pirata infamis. Lucanus:
Et Basilum videre ducem, nova furta per æquor.

Bāstini, *Βαστινι*, Populi Arabię Steph.

Bāstiani, Strab. lib. 3. Populi sunt Hispanię, in tractu Bætico, qui & Basuli dicuntur.

Bāforopeda, Regio Medorum Armenię contributa, ut tradit Strab. lib. 11.

Bāstianus, patria Syracusanus, Romam studiorum causa mis-

sus, ubi Christianus factus, Ravennam insectante patre fugit. Inde Laudensis præful electus, ibidem decessit nonagenarius 14. Calend. Februar. clarus prodigiis, ab ulcerosis maxime invocatur: emicuit Ambrosii tēporibus, quem ægrotantē adire, morientiq; interfuit. Autor Volaterr.

Bāstārs, is, vel idia, *Βασταρς*, Bassareis: hoc est, Bacchi sacrificula. Pers. Sat. 1: Et sedum vitulo caput ablatura superbo Bāstārs. & Est etiam vestis genus ad talos usq; demissa, qua in Bacchi sacrificiis utebatur sacerdotes. Dicitur autem est Bacchus Bassareus à Bassa Lydię oppido, ubi præcipue colebatur: vel *Βασταρς*, quod est clamo, quod eius sacra maximis clamoribus à Bacchi celebraretur, vel à genere vestis, ut inquit Cœnurus in Persium, Sat. 1. qua Liber pater utitur demissa ad talos, quam Thracę Bassaris vocāt. Horat. lib. 2. Carm. Ode 15: Non ego te candide Bassareu Invitum quatiā.

Bāstus, Poeta Epicus, cuius fuit, teste Quint. li. 10. cap. 1, vehement, ac poeticum ingenium: nec ipsam senectute maturam, præveniente fato, quemadmodum & Valerio Flacco cōtingit. Item: Ausidius Bastus, historicus, Quintilianus temporibus, qui bellum Germanicum scripsit. Vide Quint. lib. 10. cap. 1. & Cæsius item Bastus inter Lyricos ab eodem ponitur: de quo scribit Probus: Cæsius Bastum poetam Lyricum fama est in pedibus suis, ardente Veservo, & late vagantibus ignibus, cum vella sua flagrasse. Quintilianus quoq; se eum vidisse ait. & Bastus item Romanus medicus fuit, cujus unguentum arthriticum citatur ab Aetio lib. 12. & Præter hos fuit Bastus mithyæ sub Deio clavis ferreis confixus. Autor Volaterr.

Bāstārs, *Βασταρς* Steph. Populi sunt Sarmatię Europę, ad Borythenem amnem non procul à Peuciniis: quorum meminerunt Ptolem. libro 3. capite 5, Plin. libro 4. capite 13, & Strabo lib. 7.

Bāstul, Bæticę Hispanię populi prope Turdulos, quorū oppida sunt, Sexi, Abdera, Ilurgis, Obulco, quod & ab Hispanis Vbida. Mons item Calpe, circuitu quidem nō magnus, cæterum ad eodē cœtus, ut procul aspicientibus columen effigiem repræsentet. Vide Strab. lib. 3, Ptolem. lib. 2. cap. 5, & Plin. lib. 3. cap. 1. & 2.

Bāstul, *Βασταρς*, Populi Lybię.

Bata, orum, *Βατα*, vicus est & portus in Sarmatia Asiatica, supra Bosphorum Cimmericum, non procul à sinu Cæretico. Vide Procl. lib. 5. cap. 9, & Strab. lib. 11.

Batala, Antiquissimum Sidicinorum in Italia oppidum, cum aliis eorum oppidis à Livio commemoratum.

Batalus, li, *Βαταλ*, Ephesius tibicen fuit, teste Libanio, qui omnium primus in scena calciamentis formicinis usus est, & fractis cantibus attem tibiarum emollivit. Vnde factum est, ut effeminatis & parum viri, proverbialis figura, *Batali* à Grecis dicantur: quo etiam cognomēto Demolihentes ab inimicia notatus est, ut ipse testatur in oratione pro Ctesiphonte.

Batana, *Βατανα*, Locus juxta Euphratem, Stephano. Vide *Agbatana* apud eundem.

Batance, *Βατανια*, vel Batanea in singulari, Vicus, *Βατανια*, *Βατανια*, Stephano. Vide **BETHANIA**.

Bātāvī, Germanię provincia duobus Rheni alveis bona te parte inclusa, quę hodie, *Hollandia* appellatur.

Bate, *Βατα*, Pars tribus Aegæidis, Steph.

Baterara, *Βαταρα*, Vrbis Ligurum, Steph. *

Bātavis, *Βαταβι*, sum, penultima indifferente. Lucan. lib. 11. Vangones, Bataviq; truces, quos ære recurvo Stridētes acubere tubis. Cornelius Tacitus de situ Germanię: Omnia harum gentū virtute præcipui Batavi, non multū à ripa, insulam Ratu colunt. Cattorum quondam populus, & seditione domesticam eas sedes transgressus, in quibus pars Romani imperii heredit. Manet honos, & antiquæ societatis insignie. Nam nec ubi conteruntur, nec Publicanus atterit. Exempti oneribus & collationibus, & tantum in usum prætorum (sepulsi, velut tota atq; arma bello reservantur. Hęc ille. Fecunt autem Batavi olim crassitie, & stupiditatis notati: quo fit, ut Aulus Batava, proverbio dicatur de crasso, stupido, & nullius iudicii humane. Vide Erasmi Adag.

Bātāvōdūrum, *Βαταβωδουρον* Ptolemæo, Batavorum oppidū ad Rhenum fluvium, cuius meminit Tacitus Annalium libro 21. Creditur idem esse cū eo, quod in agro Trajectino hodie *Viom* appellant.

Batua, sive *Batia*, pen. prod. *Βατια*, Filia Teuci Scamandri fluvii filii, uxor Dardani. Diodor. lib. 5.

Bāthylus, *Βαθυλλος*, Poeta Tragicus fuit insignis, in Comædiis non æquē felix. & Fuit item Bathylus, Samius adolescens, Anacreontis Poetę amatiss. Horatius in Epod. Nō aliter Samio dicunt aruisse Bathyllo Anacreonta Teum.

Bātīx, *Βατιξ*, Civitas est mediterranea Epię, cuius meminit Strabo lib. 7.

Bātīcā, pen. prod. *Βατικα* Stephano, Locus est editus in agro Trojano, qui & Iliumulus appellatur, teste Strab. lib. 13.

Bātīnā

Batna, pen. prod. *Sama*, Oppidum Apulie. Vnde Horat. 3. Carm. Ode 4. siloniq; Batnos & arvum.
Batna, *Sama*, Civitas Orthonae. Steph.
Bato, *Sama*, Historicus fuit Sinopæus, qui historiam de rebus Persicis scripsit. Strabo lib. 12.
Batrachus, nomen proprium scriptoris. Vide in APPEL.
Batridés, Didus est Callimachus Poëta Elegiographus; à Batio parte. Ovid. in Ibin: Nunc quo Batrades inimicum de-
 vorer Ibin, Huc ego deo vivo teq; tuosq; modo.
Batris, *Sama*, Puella fuit formosissima, quam Philetas Poëta Elegiographus adamavit, suiq; carminibus celebravit. Ovid. lib. 1. Trist. Nec tantum Coe Batris amara suo.
Batris, *Sama*, Poëta Comicus fuit, cujus tres fabulæ e-
 numrantur à Suida.
Batris, Pallor quidam fuit equorum, de quo talis fabulam
 fecit Ovid. lib. 2. Metamorph. Quam Apollo Admeti regis
 amena pasceret, Mercurius hoves quosdam, quæ longius
 processerant, furto abactas, in sylva occultavit. Batioq; cupiã
 equarum custodi, à quo uno v. sus fuerat, mādavit, ne cuiquam
 illi i furtum indicaret, quod ut libentius faceret, vacam pul-
 cherrimam ei dono dedit. Mercurius vero sibiens, ut hominis
 experiretur fidem, sumpta alia signa, paulo post ad eum re-
 dit, rogans, an vacas quasdam diæ transientes vidisset, pol-
 licemq; si indicaret, vacam cum tanto daturum Batio traq;
 spe minime corruptus sub quo monte pascereatur, indicavit,
 eo quam perfidiam Mercurius cum in lapidem, qui Index di-
 ctus, commutavit Ovidius:
 Senferat hoc furtum, nemo, nisi notus in illo
 Hinc scēx, Batio vicinia tota vocabit.
 & Alms fuit rex Melitæ insulæ, de quo supra in dictione Anna.
 Vide Batrades. & Fuit item Rex quidam nomine Batus, qui
 Cyrenem in Africa condidit, quæ lingua ad eò impedita fuit
 se ferunt, ut verbum *Batris* ab eò originem traxisse putetur.
 & Bati siphium *Bati* *Sama*, Græci novum & rari quæmpia
 honorem proverbio vocat Aristoph. in Pluto. & Batus item
 in epi cuiusdam Poëta nomen est, de quo paulo ante in di-
 ctione BATOLOGIA.
Batum, Castellum est Campaniæ, cujus incolæ Turno in an-
 tium venerunt ad verbum Aeneam. Virgil. lib. 7. Aen. Quiq;
 Tulas, Baturumq; tenent, &c.
Batry, vel *Bacry*, *Sama*, Gens Parthis & Me-
 diae. Steph.
Batris, *Sama*, Anus pauperula est apud Ovid. lib. 8. Meta-
 morph. quæ cum Philemone marito Iovem & Mercurium se-
 cept hospicio. Cornutus in Persi Satyr. 4. scribit anam fuisse
 pannosam, quæ quam ocyum venderet, non sine modula-
 tione & adulatione ementes iactabat. Sic enim de illa Per-
 sius: Dum ne detentius sapiat pannucula Batris, Quam bene
 dicitur cantaverit ocyma Veræ.
Bavus & *Mevius* in epi Poëta fuerunt & malevoli, Au-
 gusti temporibus, qui Virgilio suam gloriam invident. De
 quibus Virgilius ipse in Bucol.
 Qui Bavum non odit, amet us carmina Mevi.
Baulis, Villæ nomen est, quæ inter promontorium Misenum,
 Bafaramq; lacum flexo mari alluitur. Servius causam nomi-
 nis inde sic tam mēorat, quod olim Hercules iuxta Bajas fe-
 cit caulam bobus, & eam sepit, qui locus primò Baulia di-
 ctus, mox dici cepit Baulis.
 B ante E.
Beatrix, virgo Romana & martyr sub Diocletiano Faustinum
 & Simplicium item martyres fratres, quos prius venulavit, pau-
 lo post eodē supplicio secuta, quod prædium cuiusdā potenti ven-
 deri noluerat. Hæc enim diyes erat: ac unâ cum beata Lucina
 occisorum corpora in agro suo condēbat. Autor Volater.
Bebius, cui cognome fuit Massa, Delator insignis fuit Vespasi-
 ani temporibus, cujus meminit Iuvenalis Satyra 11. quem
 Massa timet, quem minere palpat Carus. & Fuit & Bebius
 Pamphilus Consul Romanus, cum P. Cornelio, eo anno, quo
 Nume Pompilius libti in agro C. Petilli effossi sunt. Vide Valer.
 Maxim. lib. 1. cap. 1.
Bebriacum, ci. [Ger. Ein Dorff in schein Cremona vnt Dietrichs
 Bern in Italien.] Vicus est inter Cremonam, & Veronam, apud
 quem Vitellius Othonem superavit. Iuvenal. Satyr. 2. Bebriaci
 in campo spoliū affectare Palati. Cornel. Tacit. Annalium
 libro 14. No die, quo Bebriaci certabatur, avem inusitata facie
 apud Regium Lepidi celebri loco confidisse in colle memo-
 rant, nec deinde certa heminum, aut volantium alium terri-
 tam, pulsamve, donec Ocho se ipse interficeret. Hanc vicum
 Itali hodie *Libinam* vocant.
Bebriacensis, se, adjectivum ut, Aves Bebriacenses: ita dicitur
 quod eius pugo tempore, quæ apud Bebriacum inter Orthonem
 & Vitellium commissa est primū in Italia apparuerit.
 Plin. lib. 10. cap. 49. Venere in Italiam Bebriacenses bellis civi-
 libus trans Padum, externæ & novæ aves (ita enim adhuc vo-

cantur) turdorum specie, paulum infra columbas magnitudi-
 ne, sapore gratæ.
Bebryces, *Sama*, Stephano: vel Bebrycii, Populi à Thracibus
 oriundi, qui eam partem Asiæ incolerunt, quæ postea Bithy-
 nia, & aliquando Mygdonia dicta est: ut est videre apud Stra-
 bonem lib. 7 & 12. Hæc Arrianus origine à Bebrycetrahere unâ
 silarum Danaï scribit, quæ unâ cū Hypermetra præter iussa
 patris viro peperit, quære fugiens parentē, unâ cū viro in hæc
 loca pervenit, incolatq; ritus docuit Aegyptios: pro quibus
 mentis regionem ab ejus nomine Bebryciam ferunt appella-
 tam. Tendebant olim totum tractum usq; ad Ephesum & Ma-
 gnesiam lonæ oppidum, ut scribit enarrator Apollonii, Cha-
 rontem adducens autorem, qui dicit Lampfacenorum regio-
 nem, olim Bebryciam appellatam. Ex Volaterrano.
Bebryces, *Sama*, Regio est minoris Asiæ ad Propontidem
 postea Mygdonia à Mygdonibus Thraciæ populis: & Bithy-
 nia à Bithynō rege appellata. & Bebryces populi ejusdem re-
 gionis, quos Strabo lib. 7 & 12. Thracas fuisse putat. & Bebryc-
 um nomen, de quo supra in dictione AMYCY.
Bebryces, *Sama*, Possessum à Bebrycia, Asiæ regio-
 ne. Virgil. 5. Aeneid. qui se Bebrycia veniens Amyci de gente
 fecerat.
Bebryx, *Sama*, Rex fuit in montibus Pyrenæis, teste Silio,
 quo, enim a Pyrene illius filia nomē traxisse. idem autor est.
 & Eum Bebryx, nomen gentile, cum significans, qui ex Be-
 brycia ortus est: de quo vide paulo ante in dictione BEBRYCY.
 Hujus autem nominis obliqui indifferenter effertur
 à Poëtis, secundam syllabam modò producentibus, modò
 corripentibus. Valerius Flaccus 2. Argonaut. Bebrycis, & Sy-
 thici proci in elementa saxi. Silius lib. 3. Possessus Baccho fe-
 va Bebrycis in aula.
Bechires, *Sama*, Stephano, populi Themisii, Asiæ
 regionis, Cappadociae cōtermini, de quibus Plin. lib. 6. cap. 4.
 Niguum Attica dicitur in Italia venisse, ut, vinctq; antea ipsis
 incognitum gustassent, brevi mortalium omnium bibacissimi
 evaleant.
Beda, Natione Anglus. [Ger. Ein geistlicher Engelshilber The-
 loge.] ob vitæ modestiam Venerabilis cognomen tum ade-
 ptus, clarus sub Joanne sexto Pontifice, quum Saraceni ex
 Africa solventes, Hispaniam inviserunt: ex quo Beda literis
 Principes ad eam recuperandam sollicitavit. Græcè, Latineq;
 traditus fuisse traditur. Scripsit in Acta Apostolorum, & in Lu-
 ram. Autor Volaterranus.
Beduini, Ex Arabum, ac Saracenorum secta, aliis additi opi-
 monibus sunt, quapropter Hæretici sunt appellati. In nulli ra-
 tione, inermesq; una cum Saracenis in bellum ruunt, dicentes
 mortem vitæ non posse, sedq; omnia referunt Hæreticis am-
 iuntur pellibus. Solem orientem adorant. Volater.
Begis, *Sama*, Vibi Trallianorum, sic verito, quod apud Stepha-
 num scribitur, *Sama*.
Bēelphégor, [Hebr. בלזבוב] balphégor, Arab. *pepog*. Ger. Ein Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine Bebel si-
 ye Baal, quod in monte Phégor colebatur. Idem creditur cum
 Saturno: ut annotat Calvus Rhodig. Ant. lib. 13. cap. 23.
Bēlzebub, [Hebr. בלזבוב] balzebub, Arab. *pepog*. Ger. Der Mo-
 ges der Moabitæ. Idolum fuit Moabitæ, um, nomine

Bēlgica, s. um, adiectivum: ut, Bēldū Belgicū, Curvus quod-
dam genui, apud Belgas primum inventum. Virgil. 3. Georg.
Belgica vel molli melius feret esse colla.
Belgium, gū, apud Cæsar. 3. bell. Gall. Oppidum est inter Bel-
gas, aut certè ipsa Belgarum regio.
Belgitea, Dannonix populi, apud Plin. lib. 3. cap. 25.
Belippo, Oppidum Hispanix Bæticæ in conventu Gaditano,
apud Plin. lib. 3. cap. 1.
Belifarius, *Belarius* Suidæ, Felicitissimus pro Iustiniano prin-
cipe belli dux fuit, qui Persas in Oriente, Gothos in Italia, Vuā-
dalos in Africa prælio superavit, eorū rege Gilsmere in trium-
phum ducto. Hic tam strenuus belli dux, & in hostibus perdo-
mandis felicissimus, invidiam viacere nō potuit. Nimia ejus
potentia cum apud Iustinianum in suspitionem affectati im-
penni adduxit, qui utrunq; ei eruit oculum. Quare quum prin-
cipis ingratiūdiā aliter ulcisci nō posset, exiguum extra
urbem tugurionum extruxit, ubi per omnem vitam, à præce-
rentibus spem emendicavit: illud identidem repetens: Da
obolus Belifario, viator, quem invidia, non culpa cecavit.
Vide Crinitum, & Volaterranum.
Bell, Vide **ABELLA**.
Bellerophontes, tæ, seu Bellerophon, tis, *Bellerophon* Suidæ, Fuit
Glauci regis Ephyræ filius, inlyto decore conspicuus, & vir-
tutis maximæ. Hic quum à Sthenobea uxore Proeti de coitu
interpellatus esset, veniens hospitalis Iovis iram, lasciviam for-
minam repulit. Unde exardens repulsa mulier, apud virum
innocentem hospitem accusavit: qui hospitii iure motus, il-
lum domi interficere nō sustinuit, sed datis codicillis, ad Iob-
batem socerum in Lyciam misit. Ledit ergo codicillis, Ioba-
tes in ultionē criminis ad Solymos demandos Bellerophon-
tem misit, ut sub prætexta memorabilis pugæ interiret. Ve-
rū quum de Solymos facile vicisset Bellerophontes, & aliis
plebique periculis obiectus semper victor rediisset, postremò
ad interimentam Chimæram missus est: quem etiam labo-
rem, nactus Neptuni beneficio Pegasus equum, summa cum
laude superavit. Quapropter Iobates virtutem juvenis admi-
ratus, alteram illi ex hiliabus cum regni parte uxorem dedit
ex qua Mandrum, Hippolochum, & Laodamiam suscepit, ut
lib. 6. Iliad. refert Homerus. Quod quam audisset Sthenobea,
sibiipsum mortem conscivit. Bellerophontes autem felici-
ter successu elatus, quum in celum evolare cum Pegaso con-
naretur, immisso à Iove æthro, equo excussus est, deciditque
in eum campum, qui postea Aleus appellatus est. Pegasus
autem à Iove inter sidera est relatus. Hic primum Hipponous
dictus est, Bellerophontes postea appellatus, à Bellejo quo-
dam Corinthiorum primare, quem de medio sustulit. & Bel-
lerophontis literas, *Bellerophon* Suidæ. Subaudiend-
um verbum aliquod accommodatum sententia, afferit, aut
aliud aliquod. Locus erit huic proverbio, quum quis literas
velat commendatitias perferet, quæ contra ipsum sint descen-
ditæ. Vulgò *litteras* *Vire* vocant, neq; dissimilis est historia apud
Hebræos.
Belleris, *Belleris* Suidæ, Corinthiorū primus quidam, à quo inter-
fecto Bellerophontes dictus est, quum antea Hipponous di-
ceretur. Vide Cælium Rhodig. lib. 13. cap. 9.
Bellitani, Populi Edetanix, quæ est regio citerioris Hispaniæ
ad Iberum fluvium. Plin. lib. 3. cap. 3.
Bellona, x. pen. prod. *Bellona* Bellorum dea, & Martis soror.
[Ger. Ein Schwesster Marten, ein Götin der Kriegs.] Virgil. 9. Aen.
Quam cum sanguine sequitur Bellona flagello. Huic pro-
prio sanguine sacerdotes sacrificabant. Antè Bellonæ templū
columna erat, quæ bellica dicebatur, super quam hastam jac-
cebat: Feclialis bellum indicēs: ut post Festum annotavit Ale-
xander ab Alex. li. 3. cap. 12. Hæc ab antiquis Duellona à duel-
lo, quod illi ipsū bellum appellabant.
Bellovac, *Bellovac* Suidæ, Populi Gallix, qui belli gloria Belgas
omnes superarunt, quos Cæsar, duce eorum interfecto, in po-
testatem redēgit.
Bellovacum, pen. corr. Oppidum Bellovacorum, apud Cæ-
sarem Comment. lib. 8. Vulgò *Bellovac*.
Bellogradum, Vngariæ urbs, ad confluentem Sal. & Danubii
flum. [Vulgò *Ortisch* *Wissenburg*. Pol. *Wieliczka*. Vng. *Lander*
szek.]
Bellon, *Bellon* Suidæ, per simplex l. Nomen urbis, & fluvii in Hispania
Bætica, Straboni lib. 3.
Belunium, *Monte Belonia*, Venetiarum oppidum in Italia, ut
Patavium, Opitergium, Altinum, Concordia, Colonia. Plin.
lib. 3. cap. 19.
Belus, *Belus* Suidæ, per simplex l. [Ger. Der erst Kiffartig König.] No-
men proprium primi regis Assyriorum & patris Nini, à Sole
deductum, qui Assyriorum lingua Bel dicitur. Huic vita fan-
cto templum crexerunt Babylonis, divinisq; cum honoribus
sunt prosequuti. & Fuit item Belus, cognomento Priscus
Epaphi, vel (ut alii malunt) Neptuni, & Libyes filius, cuius

post Apidis mortem nupsit, regnante Athenis Cecrope. Ma-
jus filii fuerunt Danaus, & Aegyptus, quem alii Aegistum
vocant: à cuius etiam nomine quinquaginta Danai filii Be-
lides appellatæ sunt: ut paulò ante ostendimus suo loco.
& Hoc etiam nomine dictus fluvius Syriæ, ubi primum creditur
fuisse vitrum, Plinius scribit lib. 5. cap. 19. Ioseph. lib. 1. belli
Iudaici: Stadis, aut, duobus à Ptolemaide Belum amarem dilate-
re, iuxta quem sepulchrum Memnonis sit, & vitæ in rotunda
valle arena, quum venti ex circumdatis jugis convectant, ince-
hauitæ seculis vi, sed ante omnia mirabili natura mutandi alia
quoque in vitrum, quæ attigerit, metalla. & Belus alius fuit
Phoenices rex, & pater Didus, vir militaris scientiæ penitissi-
mus, qui Cyprios Phœnicam lituæ infestantes punicæ lab-
egit, ut est apud Virgil. lib. 1. Aeneid. genitor tum Belus opti-
mam Vastabat Cyprium, &c. Alio nomine dicebatur Metrus,
ut ait Servius. & Belus Stephano, Oppidum est Hispaniæ ad
procul ab Herculis columnis, idem fortassis cum eo, quod à
Plinio Belon appellatur. & Belus, gēma est vitæ specis, ma-
gnitudine nucis juglandis, in Arbelis nascens, ut ex Democri-
ti sententia refert Plin. lib. 37. cap. 10.
Bellides, hujus Belidæ pen. long. *Bellides*, Patron. masc. quo si-
gnificatur filius, seu aliquis de genere Beli. Virgil. 2. Aeneid.
Fando aliquid si fortè tuas pervenit ad aures Bellidæ noxia
Palamedis, &c.
Belis, hujus Belidis, *Belis*, Patronym. form. quo significatur fi-
lius vel neptis Beli. Unde Belides dictæ sunt quinquaginta filii
Danaï, Beli filii: quas quum Aegisthus Danaï inter (quem
alii Aegyptum vocant) totidem filius suis petere videret, Da-
naus despondere noluit: didicerat enim ex oraculo, se à ge-
nere interfectum iri. Sed postea coactus à fratre pomicis
Aegisthi petitioni satisfactus. In nuptiarum autem nocte
filias subornavit, ut clam se cultris armarent, & viros jam vino,
luxuriæq; sopitos jugularent. Virgines itaque patris obedien-
tes capto tempore necarunt viros, unaquæque suum excep-
pta sola Hypermetra, quæ Lynceus seu Lino viro suo per-
percit, qui postea occiso Danao, regnum apud Argos inibi-
t. & Danaides appellantur, à patre Danao. Unde Dana-
dum dolum, proverbio celebratur, pro barathro quodam
inexplibili, & insatiabilis cupiditatis homine. Insuper etiam
à poetis, Danaï filix apud inferos eo supplicii genere prop-
ter dolo damnatæ esse, ut delium quoddam peritum aqua con-
nentur implere, unde tantum effluit, quantum illæ possunt
insundere. Ovid. 4. Metamorph. Moliriq; suis lethum patris
verberibus ausæ, Assidue reperunt, quas perdat, Belides undas. Vi-
de **BELEVS**.
Bemarchius, *Bemarchius* Suidæ, Ex Cæsarea Cappadocia sophista,
qui scripsit res gestas Constantianæ Magnæ principis libris de-
cem: præterea declamationes quasdam & orationes. Auct.
Suidas.
Bembina, *Bembina* Stephano, Nemeæ vicus est, quem Helleni-
cus Bembinon, *Bembinon* appellat: unde Nemeæus leo à Poteis
Bembinatis bellua dicitur. Plaut. Mil. Bembinaudis bellua in-
stat: hoc est Nemeæi leonis instar.
Bembinadia, Regio Arcadiæ inter Clitorium & Cleonem op-
pida. Plin. lib. 4. cap. 6. Clitorium, Cleone, inter quæ duo op-
pida regio Nemeæa Bembina dia vocitata. Sic enim legit Her-
molaus, cujus verba hæc sunt: Legendum est Bembinadia:
fuit enim vicus Bembina: aucto Nemeæus leo à Poteis Bem-
binatis dictus. Sed & in Plantino milite: ubi dicitur, Bembina-
tides elurum instar: cogitent legentes, an emendandi sit
Bembinatidis bellua instar: hoc est, Nemeæi leonis instar. Vi-
de **BEMBINA**.
Benacus, pen. prod. [*Benacus* Suidæ. Vulgò *Lago di garda*. Ger. Der
Oersee in Italia.] Lacus Cisalpinæ Gallix, non procul à Be-
xia Venetorum oppido, quem ajunt aureas atenas evaluere,
& ex eis nutrire pisces, quos indigenæ *Carpius* vocant, nisi
quam alibi reperitos. Ex hoc Mincius fluvius excurrit in Padum.
De hoc lacu Virgil. lib. 2. Georg. Fluctibus & fremitu surgit
Benace marino.
Bene, es, *Bene* Stephano, Oppidum Crete, sub Gortyn sita: v-
jus incolæ dicuntur *Benei*, *Benei* Suidæ.
Benedictus, patria Nulinus, primò Subiaci secessit, ubi or-
dinem monachorum instituit, in Italia primum, quem mox
Basilium in Oriente constituerat. Deinde quum à frequen-
tibus adiretur vitandæ gloriæ gratia, Calisum venit, ubi tem-
plum Apollinis Joanni Baptistæ dedicavit. Ad quem Totilas
rex Gothorum experienti vaticinio gratia dicitur incoquinat
venisse, seruo permissis cultu regio, ab eoq; parafactus fuisse.
Decessit Calisus Benedictus: ubi & sepultus cum Scholastica
sorore, imperante Iustino seniore fuit & alter ejusdem nomi-
nis, eodem serè tempore quo superior Benedictus, qui à Geo-
gor. 3. memoratur in dial. Vivebat monachus in Lano, X. 130
urbe Lapide.
Beneventum, *Beneventum* Ptolemaeo, *Beneventum* Suidæ, & Pro-

phago, Hirpinorum urbs, quae quum eo colonia duceretur, boni omnis causa ita vocari cepit: nam antea Malventum vocabatur. Vulgò *Bervento*. Hec urbs à Diomede condita fertur apud quam xxx. millia Samnitum caesa fuerunt, Sulpicio & Petilio Consulibus. De hac Plin. lib. 3. cap. 11.

Bennis, Vide **NENIS**.
Bennā, vel per diphthongum *Bænna*, vel *Bena* cum simplici n, urbs Thraciae, unde *Bennicus* sinus, Stephano. Apud eundem: *Benna* unus est ex senatoriis ordinibus Epheli, cuius Senatores *Bennii*.

Berbecomagus, Urbs, hodie *Spert* dicta.
Berbecyntia, *Berecynthia*, (inquit Servius) Mater deum dicta à monte Phrygiae *Berecyntho*: cuius ultima syllaba caret aspiratione, quam addimus, quoniam montem Deli Cynthum dicimus. Est autem tenuis ista discretio, quibus nominibus subtrahi debeat aspiratio. Nam *Ripari* montes Arcadiae, non scribuntur cum aspiratione: quam addimus, quia *Riphæi* montes Scythiae significamus. Hæc Servius in illud Virg. lib. Aen. 9. ipsa Deum fertur genitrix *Berecynthia*, &c.

Berbecyntus, *Berecynthos*, Stephano, nomē montis est Phrygiae, & nomen oppidi, in quo Cybele mater deum priscorum ritu colebatur: unde *Berecynthia* dicta est. Plin. lib. 16.

Berbecyntus, a, um, adject. *Berecynthos*, ut cornu *Berecynthium*, apud Horatium 1. Carm. hoc est, quo excitantur ad furorē Cybeles *Berecynthiae* sacerdotes. Tibia *Berecynthia*, Idem 3. Carm.

Berenice, es, pen. prod. *Berenice* Ptolemæi Lagi uxor, & regina Aegypti, à cuius nomine Ptolemæus Philadelphus ejus filius in regem urbem, quam in sua Arabico condidit, *Berenicem* appellavit. Auctor Plin. lib. 6. cap. 29. Fuit & alia ejusdem nominis Aegypti Regina, Ptolemæi Philadelphii & Arsinoës filia, quæ Ptolemæo Evergetæ fratri suo nupit: qui quā paucis à nuptiis diebus, in Asian expeditionem suscepisset, *Berenice* enim se detonsuram vovit, si ille salvus revertetur, cuius voti damnata, abscissam comam in templo Venus consecravit: quæ quum postmodum non apparuisset, ægæ id fecerit Regi Conon Mathematicus Regis gratiam per adulationem captans, inter sidera collocatam affirmavit, septem ei figura vacas ad caudam Leonis ostendens stellas, in quas *Berenice* cinem mutatum adcrebat. Fuit item *Berenice*, Hero dis Antipatri filii ex Salome sorore neptis, cuius meminit Strabo li. 16. & *Berenice* præterea à Valerio Maximo appellatur lib. 8. cap. 6, quam Plin. lib. 9. cap. 41. *Pherenice* vocat, cui soli ex mulieribus, quod filia, mater, & soror esset Olympiarum, concessum est, ut gymnicos ludos posset spectare, feminis omnibus interdictos.

Berenice, es, *Berenice*, Multarum urbium nomen est, quarū prima in Libya Cyrenaica est, in extremo majoris Syrtis cornu sita, una ex his quæ Pentapoli efficiunt: de qua Plin. lib. 5. cap. 3. & Secunda, ad sinum Arabicum, à Ptolemæo Philadelpho condita, & à nomine matris ita appellata: in qua ipso solstitii die hora sexta umbras penitus absumi tradit Plin. lib. 6. cap. 29. & Tertiam cognomento *Panchryson*, & quartam *Epidiæ* dictam enumerat idem Plinius loco jam citato. & Duæ præterea ejusdem nominis urbes recensentur à Stephano, quarum alteram in Cilicia collocat: alteram Chium olim vocatam essent.

Berenice, *Berenice*, Ptolemæica tribus populi apud Athenienses. Stephano.

Berenicis, idis, *Berenice*, Tractus Africae Cyrenaicae, qui est circa *Berenicem* urbem. Lucanus libro 9. nam quicquid pulvere sicco separat ardentem tepida *Berenicid* à Lepri, ignorat frondes.

Beres, *Beres*, Urbs Thraciae, à Berete filio Macedone, Stephano. Vide *Mieza* apud Steph.

Berex, *Berex*, Gens inter Indiam & Aethiopiā, Steph.

Berge, *Berge*, Urbs aut vicus Thraciae, ex qua natus est Antiphanes *Bergæus* Comicus, qui incredibilia conscripsit: unde proverbium *Bergæus*, pro nihil veri dicere. Vsurpat & *Bergu* diminutive, Steph.

Bergopolis, *Bergopolis*, Urbs Abderitarum, Steph.

Bergidum, *Bergidum*, Oppidum Ilergetū, in eo tractu Tarracensis Hispaniae, qui Vasconibus proximus est.

Bergion & **Albion**, Gigantes, filii facte Neptuni, ab Hercule interfecti, ut scribit Pomponius Mela libro 2. Vide supra **ALBION**.

Bergomum, Oppidū est Italiae, trans Padū, à Plinio in nona Italiae regione collocatū, etiam hodie nomē retinens. Hinc *Bergomates* ejus oppidi incolæ dicti sunt.

Berides, *Berides*, Indorum rex, bellum adversus Dionysium gessit Steph. in civitate *Myra*.

Berithris, *Berithris*, Urbs Trojana, Steph.

Berlinum, Urbs Marchiae Brandenburgicae.

Bernardus, [Ger. S. *Bernhart der froh Mt.*] Abbas inter Bur-

gundos, nobili oritur genere, anno serè 12. ætatis, sub abbate Stephano, qui tertius fuerat in Coenobio Cisterciensi paulò ante instituto, unà cum 30. sociis monachū professus, doctrinæ, vitæq; laudata fama ad eò profecit, ut *Clarevallensi* coenobio tunc primū Roberti viri illustri impensa cōstructo, prepositus sit: cui annos 36. præfuit. Plura reliquit scripto Comment. in Cantica. Considerationes divinæ contemplationis ad Eugenium pontificem. Unde Pontificii muneris ratio dicitur. Varias insuper epistolas, sermones etiam in diebus solennibus habuit. Volaterr.

Bernava, Apud Ptolemæum lib. 2. cap. 6, Oppidum est Hispaniae Tarracensis, non procul à *Cæsarea Augusta*, Celtiberis & *Belsitanis* ad Orientem proximum. Vulgò *Bernava*.

Beroë, *Beroë*, Epidauria fuit anus, & nutrix *Semeles*, in quam se mutavit Iano, *Semele* persuasura, ut à Iove veram illius formam peteret, qua cum Iunone congredi solet: ut superius de *Baccho* dictum est. Ovid. *Metamorph.* 3: Ipsaq; erat *Beroë* *Semeles* Epidauria nutrix. & *Beroë* quoq; cuiusdam *Dorycli* ismarii conjugis meminit Virg. lib. 5: Et *Beroë* ismarii conjugis longæva *Dorycli*, &c. Et item *Beroë* Stephano, urbis nomen in Macedonia, non procul à *Pella*, *Alexandri Magni* patria: quæ aliàs *Beroëa*, five (ut quidam malunt) *Berhoëa* vocatur, vide infra suo loco.

Beroëa, five **Berhoëa**, *Beroëa* Stephano, *Beroëa* Suidæ, Urbs Macedonia ad *Haliacmonem* fluvium sita, non procul à *Pella*, *Alexandri Magni* patria. Meminit urbis hujus Plin. li. 4. cap. 10. Vulgò *Veria*. Est etiam in Cava Syria hujus nominis oppidum in quo *Basilianus* Rhetor natus traditur, à quo dicti sunt *Beroëenses*, *Beroëa*, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 23.

Beronice, Vide **BERENICE**.

Berosus, Collis est Taurorum, tres habens fontes, sine remedio, & sine dolore mortiferos. Plin. lib. 2. cap. 103.

Berosus, [Ger. *Ein furbündigst Abergeluz auß Chaldaea.*] Chaldæus fuit, Astrologiae peritissimus, cui propter admirandam prædicendi futurae scientiam, Athenienses in Gymnasio posuerunt statuam lingua inaurata. Auctor Plinius libro 7. capite 37.

Bersabe, [עבר-בית *Ber-sabab*] Urbs Iudææ, quæ puteus juramenti interpretatur: quia quum ibi habitaret *Abrahā* cum *Abimelech*, matris septem ovibus in fœdus mutuo juraverunt. Hæc terminus fuit terræ promissionis possessæ à populo Iudæorum, postquam reversus est ex Aegypto, & tenditur usque ad *Dan*, spatio in longum CLX. millium, sicut scribit Hieronymus ad *Dardanum*.

Bersane, Vidua fuit *Damaſcena*, ab *Alexandro Magno* adamnata. Auctor est *Diodorus*.

Berunus, *Berunus*, Steph. Italiae civitas, nimirum *Verona*.

Beryllus, *Beryllus*, *Bostrenæ* urbis Arabicae Praeful fuit, quæ quum plura rectè pro religione scripsisset, postremò omnia corripit, peregrina quædam adducens, & procul à veritate abhorrentia. Quamobrem convocata Praefulum non paucorum synodo, maxime annitente *Origene*, ad sanitatem reductus est. Vide *Volaterr.* lib. 6.

Berytis, *Berytis*, Troica, urbs videtur addendum. Steph.

Berytus, pen. prod. *Berytus*, Urbs est Phœnicis, in ora Libani monti subjecta, Iustiniani temporibus legum studii celeberrima. Vulgò *Berutum* vocant. Hinc *Beryna* vina, hodie quoq; nominatim à de qua Plin. lib. 15. cap. 17.

Berytus, Alia est urbs Arabiae, *Diospolis* prius dicta. Steph.

Bescia, *Bescia*, Urbs Ausonum. Steph.

Besā, simplicis, *Besā*, Fons est Thessaliae inter *Ossam* & *Olympum*, iuxta *Cycesium* oppidum: de quo *Strabo* lib. 8. Est & *Besa* tribus nomen in agro Attico: cuius meminit idem *Strabo* lib. 9.

Bella geminata *Bella*, Campus est *Loctidis*, densis arbutis refertus: unde & nomen accepit. *Bellæ* enim saltus à *Græcis* nominantur. Vide *Strabo* lib. 9. Est & *Bella* ejusdem regionis oppidum, apud Steph.

Beshiculis, *Beshiculis*, Stephano. Insula est exigua *Propontidis*, XVIII. passuum circuitu, è regione ostii *Rhyndaci* fluvii. Vide Plin. lib. 5. cap. ult.

Besippo, *Besippo*, Ptolemæo, Hispaniae *Bæticae* portus, & oppidum non procul à *Mellaria* urbe, patria *Pomponii Melæ*, ut ipse testatur *Geographiæ* suæ lib. 2.

Bessara, *Bessara*, Civitas est *Assyriae* apud Ptol. lib. 16. cap. 1.

Besst, *Besst*, Populi Thracum, teste Plin. lib. 4. cap. 11, magna ex parte *Hæmum* montem in *colcotes*, raptò & *lærociniis* visitantes, de quibus *Ovid.* lib. 6. Trist. Vivere quam miserum est inter *Besst*q; *Getas*q;.

Beslygā, pen. coit. *Beslygā*, vel *Emporium* in India, ubi & amnis *Beslygas*: unde *Beslygus* populi, qui humana carne vescuntur. Steph.

Besstā *Appia*, legitur apud *Volaterr.* lib. 14. ex *Livii* lib. 2. *Besstā*. Pan. apud quem nunc legitur *Vallis Oppia*.

Bethärmō

Betharmōnes, βεθαρμονης, Ab Homero Corybantes vocantur, Odyl. 2.
 Bethcharum, Vicus inter Hierosolymā & Thecum in monte sicut. Compositum nomen ex lingua Syriaca & Hebraea. Immo ut videtur esse [בית הכרם] beth-hachbērem.] merē Hebraicum est.
 Bethania, [בית-אנני] beth-baniā, βεθανια, Villa secūdo miliario ab Hierosolyma, in latere montis Oliveti, Marthae, ac Mariae memoria insignis. Est & altera Bethania trans Iordanē, ubi Iohannes quondam baptizabat Volaterr.
 Bethel, [בית-אל] beth-el, Vbi Samarie, quam Iebusei condiderunt, quae prius vocabatur Luz.
 Bethlehem, Vide BETHLEHEM.
 Bethlehem, [בית-לחם] beth-lēhem, βεθλεημ, Ger. Die Geburtsort Christi visus Hyerusalem. Vng. βεθλεημ, Nomen civitatis David, quae alio vocabulo dicitur Ephrata, Christi servatoris nostri natalibus insignis. Nūc viculus esse dicitur, qui ab Ioppe quadraginta millibus distat. Ex hac civitate ortus, atq; ibidem in regem unctus est David. Ibi Rachel occubuit & sepulchrum Iesse patris David ostenditur. Est autem hic locus in tribu Iuda, sexto ab Hierosolyma miliario positus, contra Meridiem in viae, quo itur Hebron. Quando autē Iacob ibi pecora sua pavit, loco Bethlehem nomen imposuit, quod domus panis interpretatur: propter eū panem qui ibi de caelo descendit. A Stephano βεθλεημ appellatur neutro genere, & plurali numero. Hinc Bethlehemitae, pen. prod. dicti sunt ejus incolae.
 Bethphage, pen. prod. [בית-פגה] beth-phagē, βεθφαγε, Ger. Ein Dorf nicht weit von Jerusalem am Oberg geseh. Vn. βεφαγε.] Vici nomē est in Iudaea, nō procul ab Hierosolymis, quod d Syris domum oris, vel maxillae sonat.
 Bethsaida, [בית-סaida] beth-saidā, βεθσαιδα, Galilee civitas, Petri, Andreae & Philippi patria, ad Lacum Tyberiadis sita.
 Bethsames, [בית-שמש] beth-sāms, βεθσαιμα, Nomen urbis Galilee, ubi Dominus perhibetur multa signa fecisse: a qua Bethsamitae populi.
 Bethsura, & Bethsur, tantum plurale, pen. prod. [בית-סור] beth-sūr, Munium fuit Iudaeorum praesidium: de quo multa lib. 2. Machabaeorum.
 Betis, fluvius Hispaniae ulterioris. Vide B AETIS.
 Betulo, Hispaniae fluvius est in traeta Tarraconensi, Barcinonensem agrum irrigans. Rectius scribitur Batulo per diphthongum. Vide supra suo loco. Vulgō Beton.
 Beva, βεβα, Vrbis Macedoniae Steph.
 Bevōs, βεβωσ, Fluvius Steph.
 Biantor, βιαντωρ, Nomen viri qui & Oemus dicitur, filius Mantus fandi & Tufci fluminis, qui Mantuam urbem a nomine matris appellavit. Virgil. Aeglog. 9. nauq; sepulchrū locipit apparere Biantoris, hic ubi densas, &c. Fuit et unus ex Trojanis principibus, qui cum Oileo auriga ab Agamemnone cito teremptus est, teste Homer. lib. Iliad. 11.
 Bias, Bias, [βιας] Ger. Einer aus dem stem Weysen des Griechentands.] Nomen Philosophi Prieneus, qui fuit unus ex septē Graecis sapientibus. Hic (Laertio teste) vit fuit totus regius, & civium suorum princeps, quos diu adversus pericula constitutus est. Sed tandem capta patria, quum universi fugerent rerum pretiosissimarum sarcinulis onusti, ipseq; interire garetur, cur ex bonis suis solus nihil secum ferret, respōdit. Omnia bona mea mecum porto: fortuna enim inter bona sua non numerabat.
 Biatia Ptolemaeo, Oppidum est Hispaniae Tarraconensis, fortasse idem cum eo, quod hodie Baza nominatur.
 Bibaculus, Patria Cremonensis, ut scribit Eusebius, qui simul & Caullus inter poetas Iamborum Latinorum ponuntur Quintiliano. Est & Bibaculus alter, cujus meminit Caesar in Commentariis.
 Bibaga, insula est Indiae, ostris & conchyliis referta, ut scribit Plin. lib. 6. cap. 21.
 Bibastus, βιβαστος, Vrbis Thraciae Steph.
 Biberius, Tiberii agnomen per derisum, propter nimiam viam aviditatem.
 Bibiana, Virgo Romana & martyr sub Iuliano, quae una cum parentibus martyrum corpora sepeliebat, sepulta est apud palatium Lucianum. Autor est Volat. lib. 1.
 Biblia, sive (ut alii vocant) Billia, Vxor Duelli Romani, qui primus Romae ex navali certamine triumphavit; quae tanta pudicitiae fuit, ut illō seculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monstrum erat, non vitium. De hac memoriae proditum est, quod quū Duellio in iurgio quodam oris gravolentia obiecta esset, eoque nomine a viro illo accusaretur, quod vitii ejus ipsam nunquam monuisset, Bibliam respondisse: Id quidem facturam fuisse, nisi viros omnes credidisset ita olere.
 Bibliana, βιβλιαν, Thraciae regio, vino generoso insignis,

quod Biblium ab ea appellatum tametsi alii a biblia vitae appellatum malint. Demus autē Delius Biblium vinum, Naxium interpretatur, eō quod Biblius Naxi insulae fluvius sit. Vide Stephanum.
 Biblius, βιβλιος, Naxi insulae fluvius, a quo nonnulli, Biblium vinum nominatum putant. Vide supra in dictione BIBLIANA.
 Bibracte, Hedunorum oppidum est apud Gallos, ante Caesarem. Hodie Sequanum hoc est, Burgundis annumeratur. Vulgō Beaulne.
 Bibracum, Vrbis Sueviae, Vulgō Biberach.
 Bibrēvīs, per, Pyrrichius, Diomedes Grammaticus lib. 3.
 Biburcum, Daniae urbs. Vulgō Bibois.
 Bibullus, Collega Caesaris fuit in consulatu, nomine potius quam re: Caesar enim solus quicquid visum erat, in consilio collega, pro suo arbitrio gerebat. Vnde quicquid illo anno factum erat, homines urbani Cajo & Caesare Celsi, gestum dicebant. Vide Erastum in Apoph. Extat enī apud Tranquillum in vita Caesaris ea de re distinctio huiusmodi: Non Bibulo quicquam nuper, sed Caesare factum est. Nam Bibulo fieri Consulē nil memini.
 Bicurium, βικυριον Ptolemaeo, Germaniae urbs est, quam Erfordiam, Vulgō Erfurt vocant.
 Bidini, Populi sunt Siciliae, Citariis, & Cacinis vicinior. Autor est Plin. lib. 3. cap. 8.
 Bidios, βιδιος, Castellum in agro Taurominitano. Steph.
 Bidos, βιδος, in, invenitur & cum diphthongo, adhaec Castellum in Sicilia, Stephan.
 Biemus, Vrbis Cretae, Vide historiam apud Stephanum, ubi ait de Vienna Galliae.
 Biendum, Citerioris Hispaniae portus est, apud Plin. lib. 4. in descriptione citerioris Hispaniae.
 Bigargitani, Populi sunt Hispaniae in traeta Tarraconensi. Vide Plin. lib. 3. cap. 1.
 Bigerones, Aquitaniae populi sunt, apud Caesarem, Tarbellis & Sentraibus vicini.
 Bigerra, βιγερρα, Ptolemaeo, Hispaniae civitas est, Scabis continetur, quae hodie Bera ab incolis vocatur.
 Bilaxus, βιλaxος, Fluvius est Ponti, in finibus Paphlagoniae, nō procul ab Heraclea. Vide Plin. lib. 6. cap. 1.
 Bilbilis, βιλβιλις, Oppidum Celtiberorum in Hispania Tarraconensi, ad Salomonem fluvium, optima ferri temperatura nobilitem. Ex hoc oppido Martialis poetae originem traxit, ut ipse multis in locis testatur. Vulgō Calatayut.
 Bilbina, Vrbis Persicae Steph.
 Bion, βιον, Byzantemites philosophus fuit, & sophista callidus, qui philosophiam vanae orationis flore vestivit. Hic poemum Crateris Cynici Philosophi auditor fuit: a quo Iosephus Theodori contra Fertur hic dicitur ad eum qui sanctorum in ingluvie voraverat. Terra Amphiarum absorbitur, sed terram tu. Facient & alii ejusdem nominis Philosophi, quos vide apud Laertium.
 Bipedimui, Galliae in Aquitania populi, de quibus vide Plin. lib. 4. cap. 19.
 Bibracellum, Thuciae oppidum est Ptolemaeo, hodie Visarillum.
 Biendum, Citerioris Hispaniae portus Plin. lib. 4.
 Bimater, Agnomen Baccii, quod duas matres habuit, Semelen & Iovem, matris fungentē officio, dicitur. Vide supra in nomine BACCIVS.
 Bingium, Vrbis in litore Gallico ad Rhenum sita, eō loco ubi Naui fluvius in Rhenum exit. [Vulgō Bingen.]
 Bisaltes, Vide BISALTA.
 Bisaltia, βισαλτια Stephano. Regio Macedoniae libera, ad Strymonem amnem: dicta a Bisalte Solis & terrae filio, aut a Bisalte vicino fluvio.
 Bisaltiae, βισαλτια Stephano. Populi liberi Macedoniae ad Strymonem amnem, teste Plin. lib. 4. cap. 11. qui famem in bello laete concreto, & sanguine equino tolerant. Virgil. 3. Georg. Bisaltae quo more solent, acerq; Gelonus, Quis fugam Rhodopen, aut in deserta Getarum, Et sac concretum cum sanguine porat equino.
 Bisaltis, βισαλτις, Gentile femininum a Bisaltia Macedoniae regione formatum. Ovid. 6. Metam. Ita visas Empires Gignit & Aloidas, artes Bisaltida fallis.
 Bisanthe, βισανθη Stephano. Oppidum est Macedoniae, nō procul a Melane fluvio, eoque oppido, cuius meminit Prol. lib. 2. cap. 1. longus murus nomen est. Vide Plin. lib. 4. cap. 1.
 Bisargis, βισαργις, Oppidum Hispaniae in traeta Tarraconensi, ad Iberum fluvium: cuius meminit Prol. lib. 2. cap. 6.
 Bistonis, βιστωνις, Regio Thraciae, inter Nestum & Hebrum fluvios: ita dicta a vicino lacu, quem Bistonidem appellant: sive (ut quibusdam placet) a Bistone rege. Bistonia praeterea Stephano oppidum est ejusdem regionis non procul ab Abdenis.
 Bistonis,

Boncha, Populi Carthenis vicini, inter Euphratem & Cyrum fluvium. Steph.

Bonchis, Civitas Aethiopiae juxta tertium cataractem. Stephanus.

Bonicius, Praeful Avernenfis, vir sanctitate clarus, cujus tunica etiam hodie monstratur, qua a diva genitrice fuit donatus in excessu montis, eodemque primùm sacrificavit. Autor Volaterranus.

Bonifacius, Romanus, apud Tarsum Aglaes divitis viduae res procurabat, cum qua rem habebat, ebrietate, ceterisque moribus infamis. Factus repente alius, martyrium sub Diocletiano subiit, relatusque deinde a servis Romam, et in Aventino dicatum, quod & Alexio postea commune fuit. Alius fuit Britannicus natione, praeful Maguntinus, apud Phrygios & ipse martyr, quod iussu Stephani I. Pontificis, Pipinū Caroli patrem regem oleo sacro perunxit. Alius ejus nominis praeful Carthaginensis Zenone imperante. Alius item praeful Ferentinus ambo confessores. Quintus praeterea martyr Bosneosis, Othonis tertii consanguineus. Autor Eusebius. His additur a Volaterr. Bonifacius Africae comes, sub Honoro Aeli ducis xmulus, Augustino amicissimus.

Bonni, (quod hic corrupte legebatur) Vide BOMI.

Bononiā, Princes Hetruriae colonia, Felina olim vocata, in octava Italiae regione: ut tradit Plin. li. 3. cap. 15. Vulgo Bologna.

Bonosus, Romanorum tytanus mirae bibacitatis: de quo Aeneas illud celebratur, non ut viveret illum esse natum, sed ut biberet. Hic quantumlibet bibisset, semper securus erat & sobrius, & nunquam non vino prudentior: & quantum bibisset, tantundem reddebat vesica ad aequilibrium. Hunc ad laqueum quum coegisset Probus imperator, jactatū est militari joco. Amphoram pendere, non hominem.

Bonus, Presbyter Romanus, simul cum Falto & Mauro diaconis, Romae sub Valerio principe passus, sepulti omnes in via Latina Autor Volaterranus.

Boos Coete, Hellepontii urbs est, quae Helgas & Germanicopolis postea dicta est. Plin. lib. 5. cap. ult.

Boos Vra, quasi Latine Bubula caudam dicas, Urbs est Cypri insulae, cui vicina est Treta & Palapaphus, quae antiquum Veneris templum habet, Autor est Strabo lib. 14.

Bootes, vis, vel Bootes, ex Bootes, a bove deductum nomen, Latine Bubulcus, caeleste sydus, quod Arctophylax vocatur, & more bubulci plaustrum sequi videtur. Fuit autem Bootes (ut refert Higinus) Jovis ex Calisto filius, nepos Lycionis, regis Arcadiae, qui una cum matre in caelum est translatus, & illi veluti custos appositus. Cicer. 2. de Nat. deor. Septentriones autem sequitur Arctophylax, vulgo qui dicitur esse Bootes. Quod quasi remone adjuncta per se quae Arcton. Ovid. Arctophylax formam terga sequentis habet. Juven. Frigida circumgunt pigri farruca Bootes. Habet quatuor stellas in dextra manu, quae non occidunt. Gell. lib. 2. cap. 21.

Borama, Phoenices oppidum est, non procul a Beryto & Byblio. Autor Strabo lib. 16.

Borcanti, Populi Hirpinorum in Italia, non procul a Collatini, ut autor est Plin. lib. 3. cap. 11.

Borcobe, Thraciae oppidum, Eumoniae & Parthenopoli vicinum, ut autor est Plin. lib. 4. cap. 11.

Boreostoma, pen. corr. [Boreostoma. Ger. Eins auf den aufsgang der Thonam in das Quartier Mitec] Vnum est ex ostiis Danubii fluminis. Plin. lib. 4. cap. 12, de Danubii ostiis: Primum ostium Peuces: mox ipsa Peuce insula: a qua proximus alveus appellatur, XIX. M. passuum magna palude sorbetur. Ex eodem alveo & super litopolin lacus gignitur LXXII. M. passuum ambitu: Halmis vocant. Secundum ostium, Naracostoma appellatur. Tertium, Calostoma juxta insulam Saramaticam. Quartum, Pseudoostoma & insula Conopon diabasis. Postea Boreostoma & Spireostoma. Singula autem ora & ostia tanta sunt, ut prodatur in XL. M. passuum longitudinis vinci mare, dulcemque intelligi hautum.

Borgodi, Aethiopiae populi, in insula Aegilia, teste Plin. lib. 6. cap. 12, in descriptione Arabiae.

Boriōn, sive Boreon, pen. prod. [Boreon. Ptolemæo, Africae promontorium est, quod majorem Syrtim includit, dicente Plin. lib. 3. cap. 4. Promontorium quod majorem includit (Syrtim intelligit) Boriōn appellatur. Hujus etiā meminit Strabo lib. 17.] Vltra Boreonem est parvum quoddam promontorium nomine Boriōn, quod est Syrtis ostium.

Bormiscis, Regio Macedoniae ubi canes Euripidem laecerant. Stephan.

Boron, Est Troglodytarū oppidū, ut tradit Plin. lib. 6. cap. 29.

Borstppā, Civitas est Meopotamiae, Diāne & Apollini sacra, in qua principue viguit Ianicium. Circa hoc oppidum maxima est vesperilionum copia, quae ad esum conduntur. Strab. lib. 16.

Borysthenes, pen. corr. [Borysthenes. Vulgo Naper. Ger. Ein großer Fluß in nâheren Scythia / wêrd genêt Reper.] Fluvius Scythiae secundum Istrum omnium maximus, cujus aquae ad potandum sunt suavissimae, & magnos pisces alunt nulla habentes ossa. Est item Borysthenes oppidum, quod Borysthenae amne alluitur unde & nomen accepit. Alio nomine Olbia dicitur, teste Strab. libro 7. & Ptolem. libro 3. capite 5. Pomponius Mela Borysthenidem appellat libro 2. Est & insula ejusdem nominis, ante fluvii hujus ostia sita: cujus etiam meminit Ptolemæus loco jam citato. Lacus quoque est ejusdem regionis, qui & ipse Borysthenes appellatur, teste Plin. li. 4. cap. 12.

Borysthenidæ, Stephano, Populi ad Borysthenem amnem, Olbiam urbem incolentes, quae & ipsa Borysthenes, sive Borysthenis, appellatur. Propert. Gloria ad hybernos lata Borysthenidas.

Borystheniūs, a, um, adjectivū, Ovid. 4. de Pont. Eleg. 10. Cūq; Borysthenio liquidissimus amne Dyaspes.

Boryza, Vrbs Pontica, Steph.

Bovilla, arum, Stephano, Oppidū fuit in Latio, haud procul ab urbe Roma, via quae Ariciam ducebat, ut inquit Asconius. Nam ad Bovillas interfecit Clodius, Aricia rediens. Dicitur Bovilla, quasi bovis illa, quod eō vulnerata bos sua trahens intestina devenerit. Vnde populus Bovillanus dicitur est.

Bosgedariza, Locus est in confinibus majoris Armeniae situs, Autor Strabo lib. 12.

Bosirata, Vrbs Aegypti, Steph.

Bosphorus, pen. corr. [Bosphorus. Græcè, sine aspiratione: & ita ratio vera postulat, Angustias maris fauces significat, à meabili bovis transitu imposito nomine, ut testatur Plin. li. 6. cap. 1. quasi & Bosphorus. Sunt autem duo Bosphori, Thracicus & Cimmericus, tanta uterque angustia, ut & alitum cantus, & canum latrans ab ulteriore litore invicem audiantur: manente etiam humane vocis inter duos orbis commercio, nisi quōd id auferunt venti. Thracius Bosphorus juxta Byzantium est, quingentorū non amplius passuum freato, Asiam ditimens ab Europa: quōd Darius pater Xerxis copias ponte transiecit. Valerius Flaccus fabulatur Io puellam in vaccam commutatam, per hanc angustiam in Asiam tranavisse: indeq; fretum illud Bosphori nomen traxisse: Sic enim scribit lib. 4. Argonaut. lamq; dies, atque aura vocant, rursusq; capessunt Aequeora, quae rigidos eructat Bosphorus amnes. Illos Nile, tuis nondū dea gentibus Io Transierat fluctus: unde hanc data nomina Ponto. Vulgo Estrecho de Constantinopla. [Ger. Der eng schtund der Meers bey Constantinopel, wêrdt in mâr ein Rind durchgeschwâmmet.] Alter in introitu est Maeotidos paludis, juxta Tauricam Cherronesum, duorum millium passuum latitudine, per quem palus Maeotica in Pontum defluit. Hic Cimmericus Bosphorus dicitur à Cimmericis populis, qui partem ejus frigidissimam incolunt. Vnde qui terras frigidibus occupatas habitant, Cimmerici appellantur. Intei Bosphorum Thracium & Cimmericum, ut ex Polybii sententia scribit Plin. lib. 4. cap. 12, interjacent millia quingenta. Est & Bosphorus urbs Franconiae in Germania, vulgo Bosphus.

Bosphorānū, & Bosphorus, Cic. pro Lege Manli. Bosphoranus finibus suis bellam inferre simulasset Ovid. 2. Trist. Egerit Ionio Bosphoroq; mari. Est item Bosphorus Stephano dicitur urbium nomen: quarum alteram ad sinum Cimmericum, & fretum ejusdem nominis collocat: quae & Bosphoropolis dicitur alteram in India constituit.

Bosra, [Bosra. Ger. Bosra.] Non est altera civitas, ut multi putant, sed Idumaea, juxta illud: Quis est iste qui venit ex Edom tinctis vestibus de Bosra? Esa. 63. Est etiam oppidū terrae Moab hoc nomine, Jerem. 28.

Bosra, Phoenices civitas est, ad mare sita. Strabo, lib. 16.

Bosrata, Vrbs Aegypti, Steph.

Borachida, Lacus Arcadiae in Tegea, Steph.

Bortia, sive Bortia duplicato r. Bortia, Populi sunt Thraciae, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 11.

Bortium, Stephano, Oppidum Phrygiae, Attæam habens paludem sale fecundam.

Borrodus, Vicus non longè à Segobria: quondam oppidum, sed à Tiberio Graeco dirutum, ut refert Polybius.

Botrys, Stephano, Oppidum est Phoenices, cujus mentionem facit Plinius libro 5. capite 20, in descriptione montis Libani.

Bovianum, Samnitium colonia vetus, dicente Plin. li. 3. cap. 12: Samnitium, quos Sabellos, & Gizeci Saunitas dixerit, colonia Bovianum vetus, &c.

Brabastenes, Mons, quem Liv. lib. 4. de bel. Mac. decem millibus passuum à Lacædemone distare dicit.

Bracari, sive Bracares, Populi Hispaniae Tarraconensis, ad

Minium

Minium fluvium, qui unum constituit ex septem Hispanie ci-
terioris conventibus, quem Bracarum conventum vocat Plin.
lib. 3. cap. item 3. Nunc, inquit, universa provincia dividitur in
conventus septem, Carthaginensem, Tarraconensem, Cafar-
augustanum, Cluniensem, Asturum, Lucensem, Bracarum. Ptol.
lib. 2. cap. 6. Bracaros appellat, eosque, inter Callicos annu-
erat: eorumque metropolim Braccaram Augustam vocat.

Brachmanes, vel **Brachmanæ**, [βραχμανες Stephano. Ger.
Der nach der Weisheit vnd Hochschätzung in India.] Indiae sapientes
diligentissimi siderum observatores. Horum vitam descripsit
Bardanes Babylonius (ut supra adnotavimus) qui Gymno-
sophistarum duo tradit genera: quorum illi, qui ex generis
successione veluti hereditariam sapientiae possessionem am-
plectantur, Brachmanes dicti sunt: qui vero electione ad
philosophiae professionem assumebantur, Samanei. Ad hos
profectus est Apollonius Thyaneus, ut Iarcha in solio aureo
sedentem de siderum motu audiret differentem, ut testatur
Hieronymus in praefatione Bibliorum. Vide Strab. lib. 15. Plin.
lib. 6. cap. 7.

Brachodis, βραχόδης, Promontorium est Africae proprie dictae,
in extremo Sertis partem cornu. Autor Ptolem. lib. 4. cap. 3.

Brachybit, [Ger. Die Wörm haben diesen Namen: darumb das sie
so turtel so eben sein. Pol. Markomorie kreikokyaci. Vng. Róvid
ilom fere isinák.] à Dionysio vocantur Aethiopes à vite brevit-
tate. Si quidem quadragesimum annum non excedunt.

Brachyle, βραχύλη, Vrbis Ceretii, qui Iberici vicini sunt. Steph.
lib. 11. Insula, Vide **BRA TIA**.

Braccara Augusta, Oppidum Tarraconensis Hispaniae, non pro-
cul à Minio fluvio. Vide Ptolem. lib. 2. cap. 6. & quae supra an-
notavimus in dictione **B R A C A R I**.

Bracti, βρακτι, Populi Macedoniae, Steph.
lib. 11. cap. 1.

Bragada, pen. corr. βραγάδα, Fluvius, qui juxta Viticam labi-
tur, apud quem ab Attulo Regulo, & à toto exercitu tū balli-
stis & catapultis serpens centum & viginti pedes longus oc-
census est. In castigatis tamen codicibus Bragada nominatur
hic fluvius, non Bragada.

Bragæ, Insulae quaedam sunt deserta, ut tradit Plinius libro 6.
capite 28.

Brana, Tardulosi oppidum est in Hispania, in conventu Cor-
dubensi. Plin. lib. 3. cap. 1.

Branchidae, βραχιδαι, Apollinis Didymæi sacerdotes sunt
apud Posideum, oppidum & promontorium Ioniae: qui locus,
teste Plin. lib. 5. cap. 29. prius Branchidatum oraculum dice-
batur: deinde Didymæi Apollinis à hutoze distans stadiis, 20.
vide Strab. lib. 14.

Branchius, ut scribit Laetantius, Filius fuit Apollinis, ex filia
Iaucis & Sycronis conjugate susceptus, qui quæ Apollinis ma-
las deosculatus esset, ab eo captus, coronam & virgam accepit,
cepitque vaticinari, & subito nusquam apparuit: post hoc
ingens templum est ei edificatum, quod Branchiada nomi-
nant. Idem autor alibi dicit Branchum, quendam Thesaliam
fuisse, ab Apolline maxime dilectam, cui post mortem in suo
templo sacra fieri idem iussit. Hinc Apollo Branchiades dic-
tus est, & Branchidae communes Apollinis & Branchi sa-
cerdotes, qui Apollinis Didymæi oraculo praefuerunt. Hinc
Branchi meminit Stat. lib. 3. Theb. & Strabo lib. 14. & alibi.

Brancoli, Populi sunt Indiae, quorum meminit Plinius lib. 6.
capite 20.

Brandi à Poenis brevitatis causa appellatur Apuliae urbs Brū-
dusium. Vide suo loco.

Brandenburgum, Vrbis celebris Germaniae inferioris.

Brasidas, βρασιδαι, Lacedaemoniorum dux fuit, qui circa Am-
phipolim cum paucissimis cinctus ab Atheniensibus, qua ho-
stium copiae rarissimae erant, sibi ferro iter aperuit. Vide
Suidam.

Brasix, βρασιξ, Vrbis Laeonica, Steph.
lib. 11. cap. 1.

Bratida, Insula est, una ex his quae Illyrica adjacet. Scribit enim
Plin. lib. 3. cap. ult. Illyrici oram, quod vadusum ibi sit mare,
mille amplius insulis frequentatam esse: inter quas enumerat
Brattiam, bobus & capris laudatam.

Bratiron, βρατιρον, Atticae oppidum, ubi Dianæ Brauronis sa-
cellum est. Autor Strabo lib. 9. & Plin. lib. 4. cap. 7.

Brautum, βραυτον, Vrbis Hispaniae Tarraconensis, sub Cantabris
sita, auctore Ptolemaeo, quae eadem esse creditur cum ea quam
illi sua lingua *Braugi* vocant.

Brax, βραξ, Civitas in quam Athenienses coloniam miserunt,
Stephan.

Bregi, & **Breges**, & **Phyges**, idem sunt. Strabo lib. 11.

Bregmentani, Asiae populi in Troade. Autor Plinius libro 5.
capite 16.

Bremis, Vrbis Saxoniae, vulgò *Bremm*.

Bremen, Vide **H A B I T A N T I U M**.

Brennus, vel (ut aliis placet) *Brenno*, [βραχνης. Ger. Ein Fürst
vnd Hauptmann der Gallier/ der Italien verheget hat/ vñ Dietrichs

berz gebawt.] Dux Gallorum, qui Brenonem Venetiae urbem
aedificavit, quae postea literarum mutatione Viconia dicta est.
Hic quum trecentis armatorum milibus in Italiam irrupens,
primum Romanos apud Alliam fluvium profligavit: deinde
ab urbem pergens, eandem cepit, totamque exulit, praeter Ca-
pitolum: in quo nobilior juvenus confugerat: sed quum &
illud aggredere, Romani cum illo convenissent, ut acceptis
aliquot auri talentis, obsidionem relinqueret. Quum igitur
aurum peteretur, ipse dux gladium sumo vagina educens,
& hunc pensari imperavit: sed quum hoc Romani, utrem in-
stam, recusarent, atque ita invicem cōtenderent, Camillus exul,
qui absens Dictator creatus erat, collectis iis, qui Roma pro-
fugerant, Gallos ex improvise adortus est: qui relicto auro, et
maximo suorum detrimeto fuga sibi consulere coacti sunt.
Camillus vero eos continuo persequens, ex Italia expulit. Post-
remo Brennus Apollinis Delphici templum praedae causa in-
gressus, ira numinis se interfecit. Propertius: Torrida sacraeque
testantur limina Brennum. Vide quoque Proverbia: Quid vi-
dis, nisi dolor?

Brenthia, βραθηνα, Vrbis Arcadiae, & fluvius Brenthiatis. Steph.
lib. 11. cap. 1.

Brentus, βραχνης, Herculis filius, à quo Brundisium, βραχνης,
dictum. Steph. lib. 11. cap. 1.

Brepium, Promontorium est Achaiae, teste Plin. lib. 4.

Bretena, Vrbis Italiae sub Venetia, Ptolemaeo, *Bretium* hodie.
Bretolæum, Ptolemaeo, Lusitaniae oppidum est, quod hodie
Bretium dicitur.

Bretanis, Insula βρατανια, Vide **BRETTOTIA**.

Brettus, Vide **BRETTOTIA**.

Brettotia, βραττωτια, Insula in Adriatico mari.

Breuci, teste Plin. lib. 4. cap. 35, sunt Pannoniae populi ad Saum
fluvium. [Vng. *Sagana* testik.]

Breuni, Plinio inter Alpinas gentes numeratur. Sic enim scri-
bit lib. 3. cap. 20: Gentes Alpinae devictae, atque sub imperio
populi Romani redactae, Triumpilimi, Canuni, Vennotes, Ven-
netes, Hifari, Breuni, &c.

Briareus, βραειρος, Gigas, Coeli & Terrae filius, quem Poetae
fixerunt centum habuisse brachia, & quinque viginti ventres.
Hunc fingit Homerus, quum Pallas, Juno, Neptunus, & alii, ex
Dio nonnulli, adversus Iovem conjurassent, persuasum à The-
tidi in caelum ascendisse, ut Iovi supplicias ferret, deosque con-
juratos illius adventu terrores à caeptis destituisse, & cum Iove
in gratiam rediisse. Haec Homer. 1. Iliad. ubi etiam hoc addit,
superis quidem Briareum dictum fuisse: ab hominibus au-
tem Aegaeonem. Alii Briareum inter eos numerant gigantes,
qui adversus Iovem conspirarunt: unde à Virg. lib. 6. cum 2-
his monstris in vestibulo inferorum collocatur. Dicitur Bri-
areus à corporis robore. Nam βραειρος Graeci pro forti dicunt,
& robusto.

Brias, adis βρασιξ, Vrbis est Pisidiae regionis in Asia. Autor Strabo
lib. 12. Archemidorum antiquum scriptorem citans.

Bricinnia, βρακινια, Vrbis Ciliciae, Steph. Vide **BVCINA**.

Brigantes, βραγιαντες, Hyberniae populi sunt, teste Ptolem. lib.
2. cap. 2. Horum civitas hodie *Ganofarda* vocatur.

Brigantium, Oppidum est Rhetiae, ad lacum Acronum, sive
Podamicum, qui & Brigantius ab oppidi huius nomine ap-
pellatur. Vulgò *Bregem* am *Bobem* ferunt.

Brigiani, Populi inter Alpinas gentes Plin. enumeratur lib. 3.
capite 12.

Brigida, Mulier vitae sanctitate insignis. Romam venit à San-
tia, Vibano V. Pontifici maximo, quatuor liberos mares, post-
quam feminas omnes sanctos habuit, inter quos Castaniam
quae eam viduam Romam comitata est, cuius etiam cura 109
opera in patriam relata est. Autor Volaterranus.

Brilellus, Atticae mons est, Plin. lib. 4. cap. 7.

Briletus, Atticae mons, in quo bina leporibus sunt pecora,
cervis tenes quaterni: pennatis autem & squamosis nulli, ut
scribit Plin. lib. 11. cap. 27. Suspicio eundem esse cum eo, quem
idem lib. 4. cap. 7. Brilellum vocat: unde & Briletus scribendum
videtur Atticorum more, qui dictiones eas, quas *βραξ* per se
plex se scribi solent, geminato *β* effertunt.

Brimo, [βραμνη. Ger. Ein Scherstein.] Vnum est ex Hebraetis,
sive Proserpinae nominibus: *Βραμνη* hoc est, à terendo
impositum: ed quod nocturna terculamenta ab ea immuni
eredebantur: ed quod Apollonii interpretibus annotavit Calus
Rhodig. lib. 11. cap. 16. & Brinthus, βραχνης. Aristot. Hiles-
libro 9. capite 11: Avis canora, quae in montibus sylvisque
versatur.

Brisa, βραξ, Promontorium Lesbi, in quo Dionysius coluit,
qui ab eo Briscus appellatur, ut auctor est Stephanus. Con-
stat autem in Persis Sat. 1. Brisum appellatum esse scribit vel à
mellis usu, quod ipse primum mel invenisse dicitur, & ex sa-
via exprimeret, vel ab uva, quod uvam invenit & expressit,
quæ Brilare sit exprimeret: vel à nymphea quae cum uvisse di-
citur, Bryscus etiam potest epithetum est, quod dicitur in Libani
pauca

patris tutela esse credantur. Per. Sat. 1: Est nunc, Brisei quem venosus liber Acci.

Brifabrix, Indiæ populi trans Indum fluvium, quorū mentionem facit Plin. lib. 6. cap. 20. in descriptione Indi fluminis.

Briseis, pen. prod. Ætior, Lyræcia puella fuit, à patre Briseia appellata: quum vero nomine Hippodamia vocaretur. Hæc, capta Lyræssio urbe, Achilli victori in sortem cessit, & postea ab Agamemnone erepta, implacabilis dissidii causa fuit inter Agamemnonē, & Achillem. Deestabat enim Achilles Agamemnonis imperium, neq; unquam adduci potuit ut arma sumeret, donec Patrocli mors nuntiata cum ad vindictā extimulavit. Extat bulas Briseidos ad Achillē epistola apud Ovidium in Epistolis Heroidum.

Britannia, [Ætioria Straboni. Gall. Anglterra. Ital. Inghilterra. Ger. Engelland. Hisp. Inglaterra. Pol. Angielska Ziemia. Vng. Anglia. An. England and Scotland.] per Ætior in Occano Septentrionali, omnium, quæ Europæ adjacent, maximæ undē & orbem alterum quidam ex poëcis appellavere: à Britone rege Britannia dicta, quum prius Albion diceretur, ab albis motibus, qui ad eam navigantibus primò apparere. Hodie in duas divisa est partes: quarum alteram, quæ in Septentrionem vergit, Scoti incolunt, Caledonia sylvæ nomine cognitam altera, quæ cultior est, & Belgis vicinior, Angli tenent, Saxoniarū populi, prioribus incolis, qui Britones dicebantur, inde expulsi. Hæc ab Ortu Germanico: ab Occasu Hybernicorū à Septentrione Caledonio Oceano abluuntur: ad Meridie verò angustio freto à Belgis dirimitur. Porrigitur in longum ostingentis millibus passuum. In ea Gagates lapis invenitur, qui ardet in aqua, & oleo celsinguitur. Urbem habet Londinum, nunc Laudem, copia negotiatorum celeberrimam. Inter Septentrionē & Occidentē (ut celebres Geographi tradunt) duæ sunt insulæ, Britannia & Hybernia paulo minor Britannia, ultra quas sunt quadraginta insulæ Orcades appellatæ, modica spatii inter se distindæ. Apud Britannos longissimus dies septemdecim horarū deprehenditur, & æstate lucidæ sunt noctes, autore Plinio. ¶ Britanniarum, ut Gallis etiam dicuntur multitudinis numero. Carullus in Cæsarem: Hic Gallie timent, timent Britanniarum. Plin. lib. 33: Galliarum Britanniarūq; inde modico dicuntur usq;.

Britanni cū, a. um. Quod ad Britanniam pertinet, quod ex Britannia est. [Ætioria Straboni. Ital. D'Inghilterra, Inghilt. Ger. Engelland. Pol. Angielski. Vng. Anglia. Ang. Inghilterra.] Iuven. Sat. 7: Quantum delphicus balena Britannica major. Cic. 3. de Nat. deor. Qui ætior manū, vel Hispanienses vel Britannici, eorumq; certis temporibus vel accessus, vel recessus, sine Deo fieri nōne possunt?

Britannus, Ætioria, Gentile à Britannia insula deductū. Virg. Arg. 11: Penitus toto divisos orbe Britannos.

Britannicus, Nomen fuit filii Claudii Cæsaris, ex Messalina, quem primò Germanicum, & mox Britannicū appellavit: qui quavis adhuc infans à patre in castris sæpè circumlatus fuit, & militibus commendatus: Neronis tamen opera veneno sublatus est: ut est videre apud Tacitum lib. 13.

Britium, Lusitanæ oppidum, apud Plin. lib. 4. cap. 21.

Britomartis, Puella fuit ex Gortynæ Crete civitate, Iovis & Charis filia, Dianæ in primis chara: alio nomine Dictynna appellata, Ætioria Ætioria: hoc est, à retibus, quorum usum in venatione traditur invenisse. Hanc Minos Crete rex feruit adamasse, cuius vim quum alioqui effugere non posset, ex alta sese rupe in mare præcipitavit. Vide Virgilium in Ciri, & Diodorum lib. 5.

Britonia, Puella Cretensis fuit insigni forma, & Dianæ in primis dilecta, quæ quum Minos vim alioqui declinare nō posset, in fluvium se præcipitavit: lævis rata vitæ, quàm pudicitia jacturam facere. Hæc à Diodoro lib. 5, & Virgilio in Ciri, Britomartis dicitur.

Britonēs, Vulgò Britones, Populi sunt minoris Britanniarū, quæ est Gallie Celticæ regio, ad mare Oceanū sita, Northmannis & Pictavis conterrima. Hi olim Britanniam insulam dicuntur incoluisse, indeq; ab Anglis Saxoniarū populi expulsi, in adverso littore sedes fixisse. Iuvenalis: Qua nec terribiles Cimbrici nec Britones unquam.

Brivates, Lugdunensis Galliarū portus apud Ptolem. libro 2. capite 8.

Brixellum, Oppidum inter Mantuam & Cremonam. Volaterranus.

Brixentēs, Populi Alpini, Lepontis finitimi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 20.

Brixia, [Vulgò Brixia. Ger. Brixium/etm Stan in Itatia.] Urbs est Transpadana regionis, opus Cenomanorum, qui post Insubres in Italiam venerunt, Livio & Polybio testibus. ¶ Est itē fluvius Elymaldis, quæ est regio Persidi finitima.

Brixillum, Vulgò Brixia, Oppidum Hetruriarū apud Mutinā, Plin. lib. 3. cap. 15, in descriptione ostavæ regionis Italicæ.

Brizo, Ætioria, Apud Delios vaticinatorum, quæ ex somniis sumuntur, Dea habita est: eiq; scaphas omni genere bonorum plenas, solis piscibus exceptis offerebant. Dicta autem putatur Brizo, ab eo quod Ætioria præci Græci pro dormire dicebant. Vide Cæl. Rhod. lib. 27. cap. 10.

Brōmīūs, Ætioria, Bacchi cognomen, Ætioria Ætioria: id est, à fremendo: vel Ætioria Ætioria: hoc est, à tonitru, eo quod natus sit cum tonitru, eius genitrice fulmine percussa.

Brōngūs, Ætioria, Fluvius est ex Illyrico Boreā versus fluēs, & excepto Angro, in Istrum influens. Herod. lib. 4.

Brōntēs, [Ætioria Ger. Einer aus den Schmittschnecken Vulcani, so dem Jupiter die Straten schmidet.] Vnus ex ministris Vulcani, qui Iovi cudit fulmina, Ætioria Ætioria: hoc est, à tonitru dictus. Tres autem præcipuè à Virgilio numerantur Vulcani ministri, Brontes, Steropes, & Pyracmon, quem Ovid. 4. Fastor. Acmonidem appellat. Hos Hesiodus in Theogonia Cæli & Terræ filios facinorantū alii ex Neptuno & Amphitrite natos malunt. Virg. 8. Aen. Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro, Brontesq; Steropesq; & nudus membra Pyracmon.

Bronteus, Dicitur est Iupiter, Ætioria, quod est tonitru.

Brōtēs, & Ammon, Gemini fratres fuerunt, caestibus clari, qui ad sineo occisi sunt in aula regis Cephenorum. Ovidius lib. 3. Metamorph. Hinc gemini fratres Brotesq; & caestibus Ammon Inycti, vincti si possent caestibus enses, Phinica cedere manu.

Brōtheus, [Ger. Ein Sohn Vulcani der sich von setzer vngesatte wegen seib verbrēt hat.] per duas syllabas, Vulcani filius fuit, qui infuls propter oris deformitatem, coniecit se in ignem, & vitam incendio finire maluit, quàm omnium ludibrio esse expositus. Ovid. in Ibis: Quodq; ferunt Brotheū fecisse cupidine mortis, Des tua successis membra cremanda pyræ.

Brūllitæ, Populi Afiæ, quos Ephesiorum conventui attribuit Plin. lib. 5. cap. 29: Ephesium (inquit) alterum lumē Afiæ remotiores conveniunt Cæsarienses, Metropolitæ, Cybiani, inferiores & superiores, Myso Macedonenses, Malturenses, Brullitæ, Hypæpeni, Dios hieritæ.

Brūmus, Vide BRVMALIA.

Brundulum, Portus, quem Athetis amnis ex Tridentinis Alpibus fluens facit. Autor Plin. lib. 3. cap. 16. Vulgò Brundolo.

Brundunum, Urbs Bavaricæ, vulgò Braunam.

Brundisium, [Ætioria Ger. Ein Stan in Calabrien am Adriatischen Meer gelegen: heißt jetzt Brundisio, Brundisio.] Urbs Calabria, ad mare Adriaticum sita, via Appia eonq; perducta, & ponu insigni nobilis, ex quo Romanis tritissimus olim fuit in Græciā transitus: ita dicta à cervini capitis similitudine, quod Brundulum Mellapii sua lingua appellabatur. Græci Ætioria appellat, à Brento quodam (si Stephano credimus) Herculis filio. Ex hac urbe Pacuvius poëta ortum traxit.

Brusa, Legè PRVSA.

Brulis Pars Macedoniæ, Ætioria à Briso Emathii filio, Steph.

Brunsvicum, [Ger. Braunschweig.] Urbs Germanicæ.

Bruti, [Ætioria Ger. Wäster so hießest in Itatia am Sicilischen Meer gelegen.] Italiae populi, in eo tractu, qui hodie Calabria dicitur, post Laum fluvium incipientes, & in fretum Siculum in modum peninsulæ procurrentes: dicti quasi bruti & obsceni. Fuerūt enim Bruti, servi & pastores Lucanorum, qui inde auferere, & furtim in regione confederunt, ubi Consentia est, quæ fuit eorum metropolis: quam regionem prius Ausones habitaverunt. Hi multo pōst tempore, & ab Annibale & à Romanis propter eorum perfidiam plene deleri facere, sine dignitate, sine honore, ad servilia opera semper coacti. Hæc regio (ut autor est Strabo lib. 6.) Oenotria quondam dicta fuit. Supra Consentiam est Pandosia, ubi Molossorum rex Alexander trucidatus est. ¶ Est & Rhegium civitas olim potentissima, in extrema agri Bruti parte sita, ubi Siciliam ab Italia tradugt fuisse abscissam.

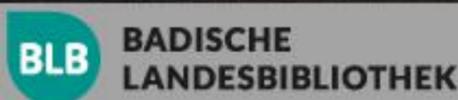
Brutiānæ parmæ, dicta sunt scuta quibus Bruti utebantur.

Brutiānī, [Pol. Brzy, item Brzy mionki. Vng. Brzoja.] à Romanis dicebantur, qui officia servilia magistratibus præstabant, nomine tracto à Brutis: qui quod primi Annibali adhesissent, & cū eo perseverassent, donec ex Italia discederet, hæc ignominia à Romanis notati sunt, ut vilissima quæq; munia per illos obirent. Vide Alex. Genial. dicit. lib. 1.

Brutina, Urbs Hispaniarū, Ptolemæo. Vide BRVTOBRIA.

Brutiūs, a. um. aliud adjectivum, à Brutis Italiae populis: unde Brutia pix, secundus liquor qui ex tæda excoquitur, & aceto coagulatur: dolis, aliisq; valis illinēdis utilis, ab alia pice lentore differens. Primus autem tædæ liquor Cedrium appellatur, quo Aegyptii defunctorum corpora incorrupta cōservabant. Vide Plin. lib. 16. cap. 11. Huiusmodi pix optima in agro Brutio excoquebatur: unde & nomen accepit.

Brutiūm, Promontorium Italiae extimum: ubi Sicilia olim agro Brutio adhaesit. Plin. lib. 3. cap. 1: Primus Europæ sinus à Calpe extimo Hispaniarū mōte Locros Brutium usq; promontorium

Budea, penultima longa, *Budea*, Stephano Magnesia civitas, a Budeo quodam conditore dicta: a qua etiam Minerva, quae in ea civitate colebatur, Budea dicta est. Homerus *Budea* appellat. ¶ Est & Budea Phrygiae oppidum, Stephano.

Budei *Budei*, Mediae populi, Stephano.

Budini, *Budini*, Scythiae Europae populi, non procul a Borysthenae amne, Gelonis, Thussagetis, & Basilidis finitimi: quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Budora, [Ger. *Suo Sosen nohe bey Cambia getigen*.] insulae duae prope Cretam insulam, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 12.

Budorigis, a Ptolemaeo dicta creditur Germaniae civitas in Silesiae tractu, quae hodie *Wraslaw* dicitur: Vulgo *Wraslaw* in *der Schlef.*

Budoris, Germaniae urbs est, sub ditione Comitis Palatini: Vulgo *Wraslaw*.

Budorum, *Budorum*, Promontorium est apud Salaminem, Stephano.

Buges, Amnis est Scythiae Europae, qui flexum Maeotidis facit, ut autor est Pomponius Mela. Supra Bugen vero, amnes sunt Agarus (quem Sagarum Ovidius nominat) & Lycus, clarissimi, Ptolemaeo. Plin. autore li. 4. cap. 12: Buger lacus est, non fluvius, a Coreto Maeotidis sine petroso discutus doiso, & fossa in mare emissus.

Bulgaria, a recensionibus appellatur Europae regio supra Thraciam, inter Danubium & Pontum Euxinum sita, Daciae & Moesiae contemina. ¶ Hinc Bulgari dicti, qui eam incolunt.

Bullini, *Bullini*, Gens circa Illyriam. Attemidoras non gentem, sed *Bullina*, Bullina civitatem esse dicit, Stepho.

Bullis, *Bullis*, Phocidis oppidum, inter Parnassum & Heliconem situm: a dictum a Bulone conditore. Hinc Bulli & Bullenses. Cic. in Pisonem: Parthenii & Bullenses illi.

Bullia Regia, Liberum est Numidiae oppidum, teste Plin. lib. 5. cap. 3.

Bullenses, Oppidum & Populi Locrorum apud Plin. lib. 4. capite 3.

Bullium, *Bullium*, Britanniae insulae oppidum, apud Ptol. lib. 2. cap. 3.

Bulliones, Barbari incolae Macedoniae, dicente Plin. lib. 4. cap. 23: Apollonia quondam Corinthiorum colonia, VII M. passuum a mari recedens. Cujus in finibus celebre Nymphaeum accolunt Barbari, Amantes, & Bulliones. Haez Plinius.

Bullis, *Bullis*, idis, *Bullis*, Oppidum in ea parte Macedoniae, quae mari Adriatico adjacet, non procul ab Apollonia, teste Ptolemaeo. lib. 3. cap. 13. Plin. Bullidensam coloniam vocat, lib. 4. cap. 10. & populos ipsos Bulliones, lib. 3. cap. 23.

Bullia, [i. e. *Bullia*. Vulgo *Budova*.] Oppidum Liburniae, non procul a Drilone fluvio, Ptol. lib. 2. cap. 17.

Bulubi, Libyae Cyrenaicae oppidum, apud Plin. lib. 3. cap. 5.

Bunae, Nomen loci. Plur. in libello Vtra plus sapiant: *καὶ τὰ κρητὰ ἢ τὰ ἀλλὰ ἔστι τὸ πρῶτον ἰσχυρὸν, ἢ τὸ ἄλλο βυνοῖς ἡσυχῆ καὶ ἔστι τὸ πρῶτον ἰσχυρὸν, ἢ τὸ ἄλλο βυνοῖς*. Fortè eadem quae *Bunnus*.

Bunartis, *Bunartis*, Urbis Libyae. Stepho.

Bunema, *Bunema*, Urbis Epiri ab Vlyste condita, Stepho.

Bunium, *Bunium*, Urbis Germaniae in climate magis Septentrionali: de qua Ptol. lib. 2. cap. 11. [Ger. *Bund*] ut quibusdam videtur.

Bunomus, *Bunomus*, Macedoniae civitas, Pella postea dicta, Stepho.

Bunnus, *Bunnus*, Illyridis oppidum est: cujus gentile est *Bunnius*, Stepho.

Bupalus, *Bupalus*, Ger. Ein furbintger Mäster. Pistoris insignis nomen, qui quum Hipponactem Poetam deformi figura pictum omnium risu exposuisset, tam mordaci ab eo carmine fuit perfrictus, ut laqueo vitam finiret. Hor. in Epod. Qualis Lycambe spectus infido gener, Aut acer hostis bupalo. Bupalus hujus meminit & Plin. lib. 36. cap. 3.

Buphia, *Buphia*, Sicyoniae vicus apud Stepho.

Buprahium, *Buprahium*, Epiorum oppidum, Elidi finitimum: cujus meminit Homerus in Catalogo navium. Plin. li. 4. cap. 3: Achaiae propriae dicitur annumerat.

Bur, *Bur*, Achaiae propriae dicitur urbs, ad sinum Corinthium sita, olim florentissima: nunc una cum Elice vicina urbe, maris impetu hausta: de qua Ovid. 13. Metam. Si queras Elicen, & Buran, Achaidas urbes, invenies sub aquis: & adiacere ostendere nauae Inclinata solent cum moenibus oppida mersis. Plin. lib. 2. cap. 92: Pyrrham & Antissam circa Maeotim Pontus abstrulit: Elicen & Buran in sinu Corinthio, quarum in alto vestigia apparent.

Burchiana, insula (ut lib. 3. cap. 13. Plinius docet) in Oceano Germanico: a Romanis *Fabaria*, a frugis similitudine sponte provenientis appellata.

Burchanis, *Burchanis*, insula in Celtica, Stepho. ex Strabone.

Burdegala, sive (ut apud Suidam legitur) *Burdigala*, *Burdigala*.

Bur, Galliae Aquitanicae urbs clarissima, Aufontii Poetae patria. Strabo Burdigalliam appellat. Vulgo *Bordeaux*.

Burgi, Vide in APPELL.

Burca, Urbis Italiae a Burco condita, Stepho.

Burea, Burchia, vel Burchina, *Burea*, *Burea*, *Burea*, Fons est in loco quodam insulae Cosiae dictus, quod bovis naribus similem habeat meatum unde scaturit, interpretes Theocriti. Meminit enim ejus Theocritus Idyllio 7.

Burgundi, Galliae provinciae Celticae, ducatus titulo insignis, quum antea sub Regibus fuerit: a quo Burgundi, & Burgundiones. Eam olim Sequani ac Hedui tenuerunt. Burgundiones. Plin. lib. 4. cap. 14. inter genera Germanorum ponit: sic enim scribit: Genera Germanorum quinque, Vindelici, quorum pars Burgundiones. Varrini, Carni, Guttones. Vulgo *Burgundi*. [Ger. *Das Herzhogthum Burgund*. Pol. *Burgundia*.]

Burgundiones, unde dicti, Vide supra in dictione *BURGI*.

Burnista, Plin. lib. 3. cap. 21: Populi Illynci sunt, Scultia & Aldonensibus finitimi.

Burstonenses, es, Hispaniae citerioris populi sunt, Calaguritanis, & Complutensibus vicini. Vide Plin. lib. 3. cap. 3.

Burrina, apud Ptol. lib. 2. cap. 6: Ilergerum civitas est in Hispania Tarraconensi. Vulgo, *Barbaltra*.

Burica, *Burica, Herod. lib. 1, Populi sunt Medorum, quos subegit Diocles.*

Burcum, Ducis Brabantiae urbs: vulgo *Herengombosch*.

Bustiris, pen. prod. *Bustiris*, Neptuni & Libyae filiae Epaphi filius, crudelissimus Aegyptiorum tyrannus fuit, quo tempore Danaus Argivus imperavit. Hic quum hospites omnes Iovi immolaret, ab Hercule in Aegyptum delato, quum eisdem illi insidias pararet, una cum Amphidamante filio, & praecone Chalbe & ministris arae interfectus est. ¶ Hujus dictionis media syllaba producit Virg. 3. Georg. -quis aut Euryfthea durum, Aut illudan nescit Bustiris arae? Ovid. in Epist. Meroid. Si te vidisset cultu Bustiris in isto. Statius raven. lib. 12. Theb. (si modo emendata sit lectio) compuit sic enim ibi legitur: Nō trucibus monstris Bustim, infandūq; dediti Cercyona. ¶ Est & Bustira nomen urbis in Aegypto ad Nilum fluvium, a Bustiride condita: in qua fuit templum magnum Iffidis. Hinc Bustirica praefectura, apud Strab. lib. 17.

Butada, *Butada*, Populi Attici ex Aegeide tribu, apud Stepho.

Butes, *Butes*, filius fuit Amyci, Bebyriorum regis, qui ob sceleratē patris ab Argonautis caesus, regno pulsus, parvo navigio Drepanum in Siciliam confugit, ubi a Lycaste nobili metretice hospicio susceptus est, a qua quum ob formam, motumq; & aetatis elegantiam diligeretur, ejus concubitu usus, Erycem filium ex ea suscepit: & quoniam Lycaste ob eximiam pulchritudinem Venus vocabatur, datus est locus fabulae. Buten ex Venere filium Erycem suscepisse. Contra Virg. lib. 5. Aen. Butem a Darete juxta tumulum Hectoris occisum tradit, inquit: Idemq; ad iunulum, quo maximus occubat Hector, V. Ictore Buten immani corpore, qui se Bedyscia veniens Amyci de gente ferebat: Perculit, & sulva moribandū extendit arena. ¶ Alius fuit Butes Trojanus, a Camilla occisus, ut est idem autor lib. 11. ¶ Commētanus Apollonit, alterius quoq; Butis meminit, filii Cecropis cujusdam. ¶ Est & Butes, Scythiarum fluvius, cui propinqui sunt Agathyrsi & Sarmatae.

Buthia, *Buthia*, Ioniae oppidum, teste Stephano, aut certe regioncula, ut idem refert ex sententia Theopompi.

Buthion, *Buthion*, vel *Buthion*, si recte scribitur apud Stepho. Verbs Illyridis, *Buthion*. Qui a *Buthia* putant legendū, falluntur in analogia.

Buthrotum sive *Buthrotos*, penultima producta, Romanorum colonia est, teste Plin. lib. 4. cap. 1. in finibus Epiri, ad sinum Ambracium. Apud Graecos nominativus est *Buthrotos*. Stephanus de Urbibus: *Buthrotos* est *Buthrotos*, *Buthrotos*. Sic etiam Ovid. lib. 13. Metam. Epiros ab his, regnataq; vati Butrotos Phrygio. Cic. ad Tironem: Septimum jam diem Corcyrae tenebamur: Quintus autem Frater & filius Butroti. Servius explicans illud Virg. 3. Aeneid. -portuq; subimus Chaonio, & cellam Butroti ascendimus arcem: Arcem, inquit, Butroti est. Butrotium. Ex quo loco (si emendata esset lectio) videtur Butroti, genitivum esse concisum per synxresin a nominativo Butrotium: quem tamen nusquam arbitror reperiri. Quod fit, ut apud Servium Butrotum legendum putem: & ita in vetustissimis quibusdam exemplaribus scriptam invenimus.

Buthros, Vide *BUTOS*.

Butris, *Butris*, Syriae civitas, Pella postea dicta, Stepho.

Butos, *Butos*, Oppidum est Aegypti, apud Ptolemaeum lib. 4. cap. 5, & Plin. lib. 5. cap. 10. Stephanus alterum ejusdem nominis oppidum in Gedrosia collocat.

Butra, insula est maris Mediterranei prope Cretam insulam. Autor Plin. lib. 4. cap. 5.

Butrium, *Butrium*, Oppidum Italiae, non procul a Ravenna, cujus meminit Strabo lib. 5.

Butus, Plinio inter oppida Liburnie recensetur, libro 4. capite 12.
Buruntinenses, Populi sunt Calabriae in Italia, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.
Buitis, Pandionis filius: unde Butada pars tribus Aegypti, Stephan. Est & Aegypti civitas. Vide supra BUTHOS.
Herodianus vicum esse scribitur Buto, dictum, ubi oraculum fuerit: unde & Latona Buto. Est & alia Gedrosia, Stephan.
Buxentum, vulgus, Oppidum Lucaniae, quod Graeci Pyxenta vocant, à buxo arbore, quae copiosa illic provenit. Plin. lib. 3. cap. 5. Vulgus, *Isolodere*.
Buzza, Plinio inter Indicas gentes ponuntur. libro 6. capite 20.
Buzeri, Gens Themiscyrae regionis in Asia. Plin. lib. 6. cap. 4. Vide **BYZARES**.
Buzigeia, Mons est Thessaliae, Plin. lib. 4. cap. 8.

Bybassus, Cariae oppidum Stephano, ita appellatum à Bybasso pastore, qui Aesculapium maris tempestate in Cariam delatum servavit.
Bybe, Thraciae oppidum apud Stephanum, cujus incolae Bybi, appellatur à Stephano.
Bybletia, Cariae regio, ab Isthmo Cnidiorum initium sumens: de qua sic scribit Herodot. libro 1: Nam quum initium Bybletia ex peninsula aspiciatur, utique Cnidii propemodum circumfuit, eam partem, quae boream spectat, Ceranium claudit sinus: Australen verò Symanum. Rhodiumque mare: reliquam frontem: hoc est, Isthmum, qui perexiguus est, nempe quinque stadiorum, Cnidii tentaverunt petrodere.
Byblis, idus, Suida, Filia Miletii fuisse fertur ex Cyaneae Nympha, à fratre Cauno, cujus amore deperibat, repulsa, impatientia amoris in fontem sui nominis est mutata. Vide latius totam fabulam apud Ovid. 9. Metam.
Byblis, Parva maris mediterranei insula est cum oppido, alio nomine Mulos dicta. Aristoteles Zephyriam: Callimachus Mimalida: Heracles Siphnum & Aeyton vocant. Haec insularum rotundissima est. Verba sunt Plin. lib. 4. capite 12.

Byblus, Est Phoenices urbs, Beryto vicina, in qua Adonidis olim insigne fuit templum. Eam tyranno oppressam Pompeius liberavit, illo securi percussis. Sita est in excelsio quodam loco, non procul à mari. Haec ex Strab. libro 16. Hodie *Gata*.
Bycus, Sarmatiae Europae fluvius est apud Ptoemum, qui Pomponio Buges dicitur.
Byle, Urbs, Vide **ELIA**.
Byllis, apud Stephanum, Illyrici oppidum est, quod à Feolemao appellatur: & in ea parte collocatur Macedoniae, quae Adriatico mari imminet, in Illynci confinio: ubi & Plin. Bullidensum meminit.
Bymazus, Urbs Paeoniae, Steph.
Byssi, Vide in **APPELL**.
Byssaci, Genus Hebrycum, Steph.
Byssalas, Regio juxta Sytes, Vide **Byssantes** in Stephano.

Byssus, vel **Byssus**, Gens quaedam, Steph.
Byzantium, Africae regio. Plin. lib. 4. cap. 5. in descriptione Africae. Vide **BYZANTIVM**.
Byzantines, Populi Africae, Vide **BYZANTIVM**. De Byzante & Strabone eius fratre, vide Steph. in **Binaecopolis**.
Byzantium, [*Byzantium*, Vulgus *Constantinopolis*. Ger. *Constantinopel*. Turcis, *Constantinopolis*. Pol. *Constantinopolis*. Vng. *Konstantinopolis*.] Urbs Thraciae, ad ipsum Isthmum Bosphorum, primum à Paulania Spartano rege condita: postea à Constantino in majus aucta, & sacri Imperii sede eò translata, ab illius nomine Constantinopolis dicta est. Hodie non sine gravissima orbis Christiani ignominia, crudelissimi Turcarum tyranni patet imperio. Est item Byzantium, Libyphoenicum regio in Africa: quam sic describit Plinius libro 4. capite 5: Libyphoenices appellantur, qui Byzantium incolunt. Ita appellatur regio ducentorum quinquaginta milium passuum per circuitum, fertilitate eximia, cum centesima fruge agricolis saenas reddente terra. Hic oppida libera Leptis, Adrumetum, Ruspina, Tapfus. Haec ille.
Byzantius, s. um, adjectivum: ut Littora Byzantia, Ovid. 1. Trist. Byzantii exules, Cic. pro Domo sua.
Byzires, pen. prod. Stephano, Populi in Ponto, qui Straboni Byzares vocantur, olim Chalybes, & deinde Chaldaei dicti. Valer. Flac. 3. Argon. Byziresq; vapi, Philyeq; à nomine dicta Littora. Plin. lib. 6. cap. 4. Buzeros vocat. & Ab his portus quidam Ponti, Buzericus appellatur: cujus meminit & Steph.

Abalaca, Albanie in Asia oppidum. Plin. lib. 4. cap. 10: Praevalent oppida Albaniae, Cabaliae Iberiae, Harmallus juxta flumen, etc.
Cabales, Populi sunt Lyciae regionis, quarum regio Cabalia appellatur: in qua sunt urbes, Oenoanda (quam Strabo Oenoandron vocat) Balura, & Bubon. Vide Plin. lib. 5. cap. 27. & Herodotum lib. 4.
Cabalis, Oppidum est Cabaliae regionis Africae, cujus meminit Stephanus. Est autem Cabalia Lyciae pars.
Caballus, vel **Cabellus**, Homero, Oppidum Cappadociae: quod tamen alii trans Hamum montem collocant. Appion verò vicum esse ait inter Tarsum, & Manacam. Vide Steph.
Cabellio, Nardoneis provinciae oppidum est, prope Drepanum fluvium, & Carpentoracte. A Strabone Caballio vocatur. Vulgus *Cavallio*.
Cabera, Protei filia fuisse fertur, quae ex Vulcano tres Caberos genuit, totidemque nymphas Caberides: quibus omnibus dicata fuisse templa, autor est Strabo lib. 10.
Caberon, Alie fluvius est, ut tradit Plin. lib. 6. cap. 23. in descriptione Carmaniae.
Cabiria, Oppidum citerioris Asiae, quod Cabiri inhabitabant. Sunt & Cabiri Boroni populi: utriusque auctor Stephanus.

Cabul, Galilee regio est, quae Ioseph. lib. 1. Lingua Phoenicia à displicendo: mihi verò à terra tenaci, ob copiam argyriae, quae figuli utuntur, nomen accepit.
Cabullinum, Sequanorum oppidum est ad Aram, quod alio nomine Catalunū, Gallie *Chalus* sive *Saone* dicitur.
Cabura, Foas Mesopotamiae, praeter aquarum omnium naturam, egregie odoratus: cujus fabulosam rationem reddunt, quod luno eo aliquando fuerit perfusa. Vide Plin. lib. 11. capite 3.
Cabyle, Urbs in Thracia, ut inquit Polybius.

Cac, Soror fuit Caci, quam quidam volunt fratris formam Herculi indicasse, & ob id meruisse ibidem àu. facinorosi tenerari. Sed longè aliter Virgilius libro 2. & Ovid. libro 2. fab. sentiunt.
Caccabe, Olim appellata fuit urbs totius Africae celeberrima, quae nomine Carthago dicitur. Vide Stephanum in dictione *Carthago*.
Cacidi, Inter celeberrimas Scytharum gentes Plinio ponitur lib. 6. cap. 17.
Cacidihi, Siciliae populi Latine conditionis, ut scribit Plinius lib. 3. cap. 8.

Cacis, Filius fuit Vulcani, qui Latium tandem intravit & incendit infestabat: demum Hercules quoque ex Hispania, occiso Geryone, redeuntis, & apud Evandrum hospitantis, boves noctu cauda traxit in antrum suum, quas quum mane diminutas cererem Hercules, nec quorsum errant, scire posset, forte fortuna ad hoc antrum pervenit: sed quum vestigia omnia foras vestigia videret, cum reliquis abiret. Adhibuit autem ceteris, oculos boves altiarum desiderio magistrum, Hercules igitur audito magistro, Caci frandem cognovit, raptaq; clava iratus recurrit: sed Cacus spelunca frenus, in eadem se abscondit, clausis foribus ingressus. Quod Hercules videns, ad montis cacumen tendit, & ad extremum descendo silice, qui antri osiummo incumbens, interceptus dolens, Cacus strangulavit, bovesque suas recepit, ut copiose describit Virg. lib. 8. Aeneid. [Ger. *Ein Stein* *Demum* *in* *tra* *Herculis* *sine* *Hinder* *gesten* *bat*.] Sunt qui affirmant hunc Cacus Evandri fuisse fratrem, qui in eo loco haurit omnia latrocinia & incendio vastavit, & ob id Vulcani filium appellatum, Ovidius fabulatur illum tricipitem fuisse, qui magnum Mxnalio jacuit fufus tria tempora ramo Cacus. Veritas tamen secundum philologos & historicos hoc habet, hunc fuisse Evandri nequissimum fratrem, & facem. Novimus autem malum à Graecis dici, quem ita illo tempore Arcaedes appellabant, postea translato accentu Cacus dicitur esse Helene Helena. Ignem autem dicitur esse vomere, quod ignis igne populabatur, hunc foror sua ipsam non minus prodidit. Unde etiam factum in erit, in quo es per virosque Vestis sacrificabatur. Haec Scivius enarrans cum Virgilio in cum lib. Aeneid. 8. Hic spelunca fuit vallo submota recessu, semihominis Caci.

Cadduffi, Strab. libro 11. populi sunt Mediae prope Albanos, & Caspianos.
Cadena, Regio fuit, in urbis modò instructa in montibus Ipecaoniae, ut autor est Strabo lib. 12.